

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

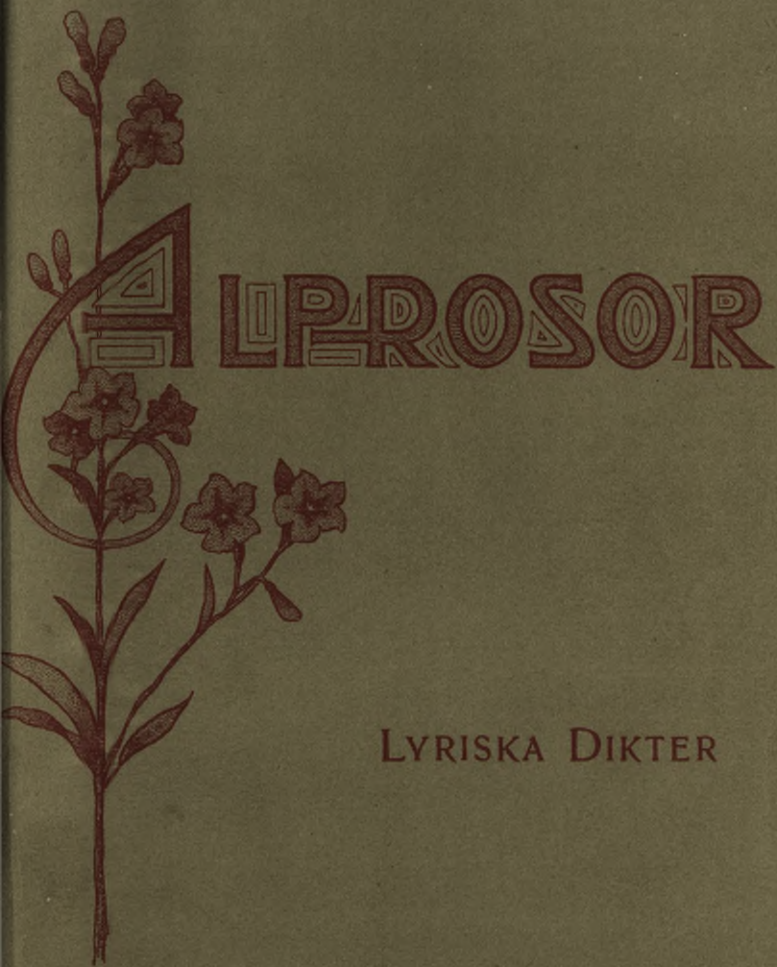
UPPSALA
UNIVERSITET

Litt.
Sv.

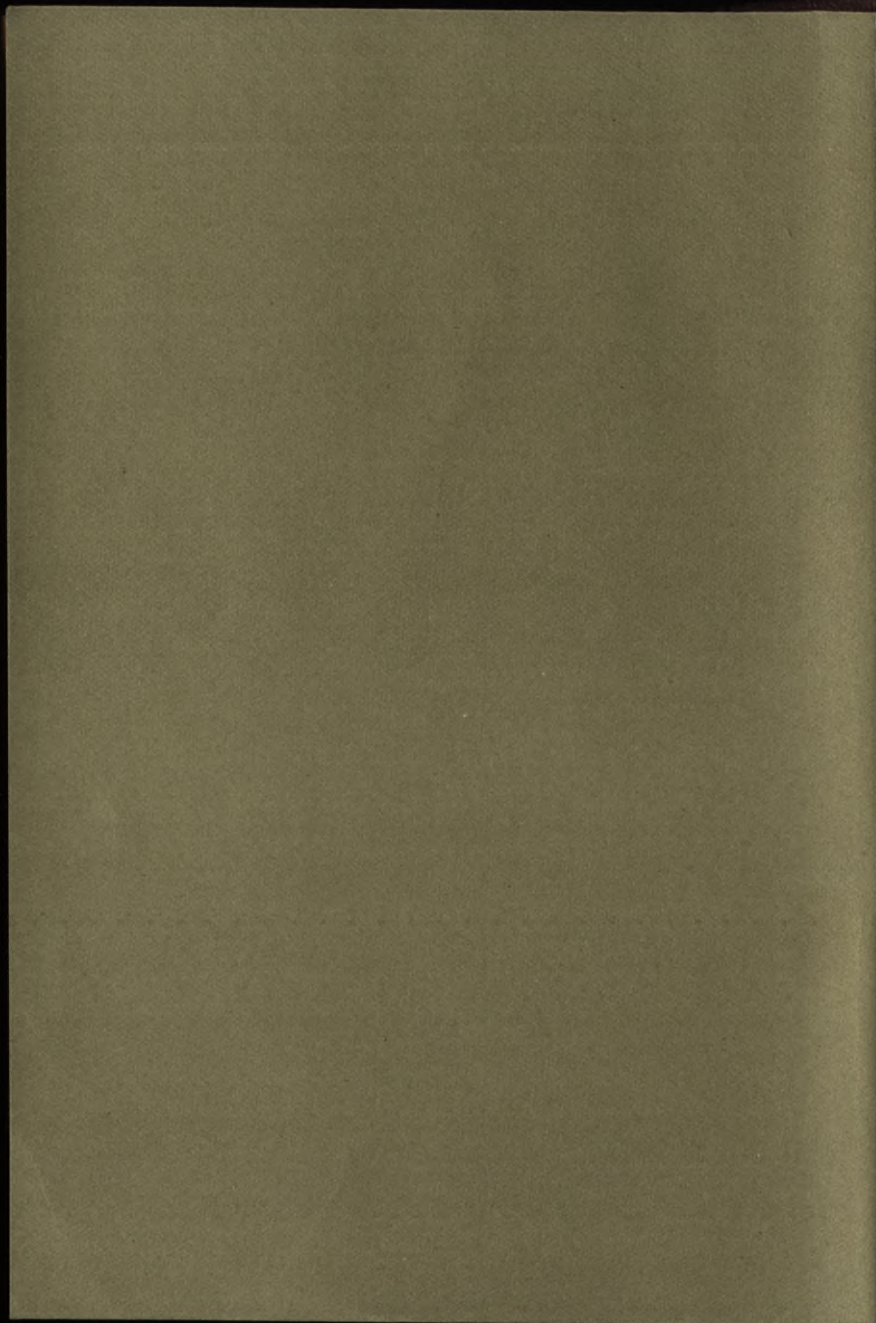

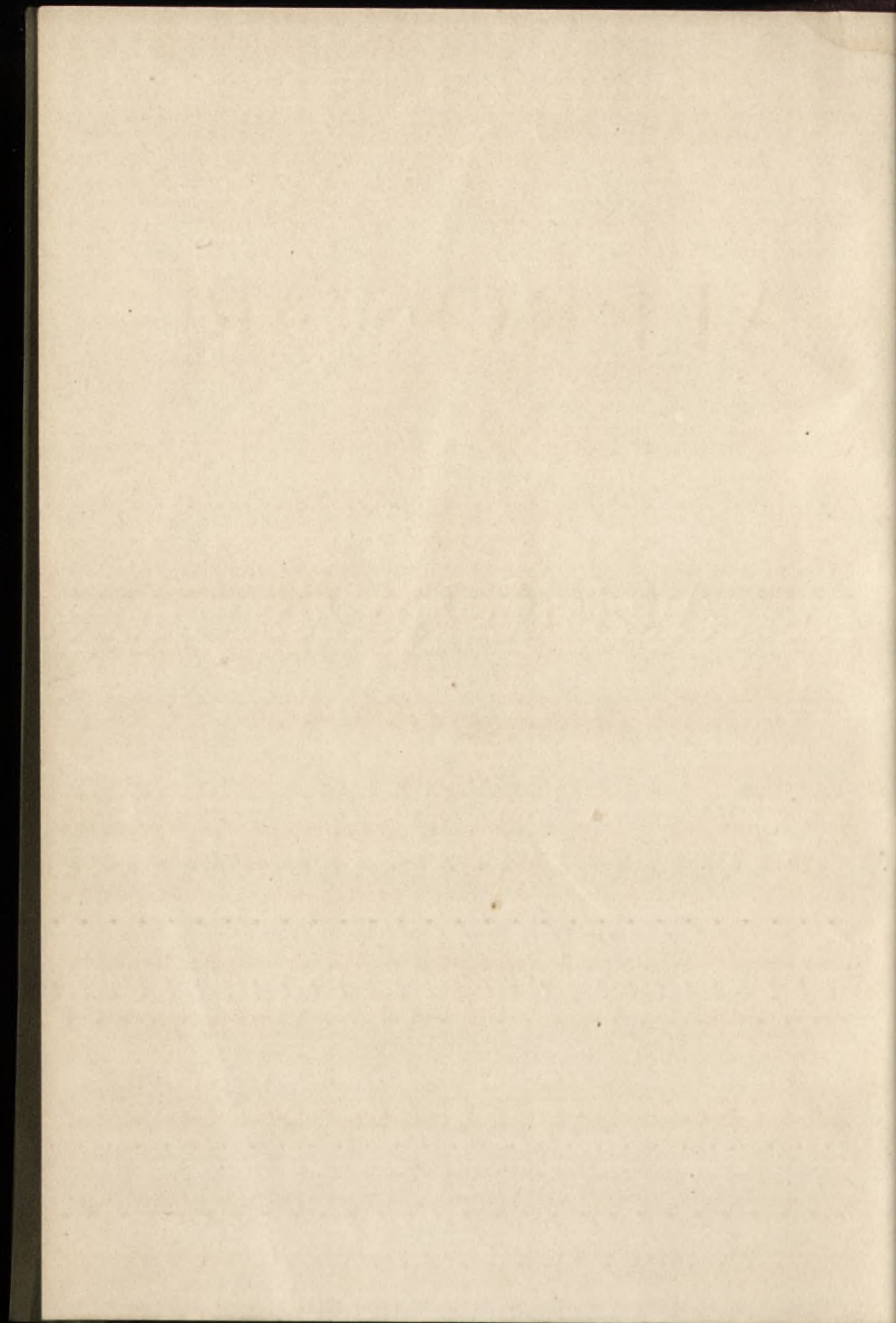
ALPROSOR

LYRISKA DIKTER

ALPROSOR.

ALPROSOR.

—•—
DIKTER

AF

S:T GEORGE DE KANTZOW.

FÖRFATTARE TILL

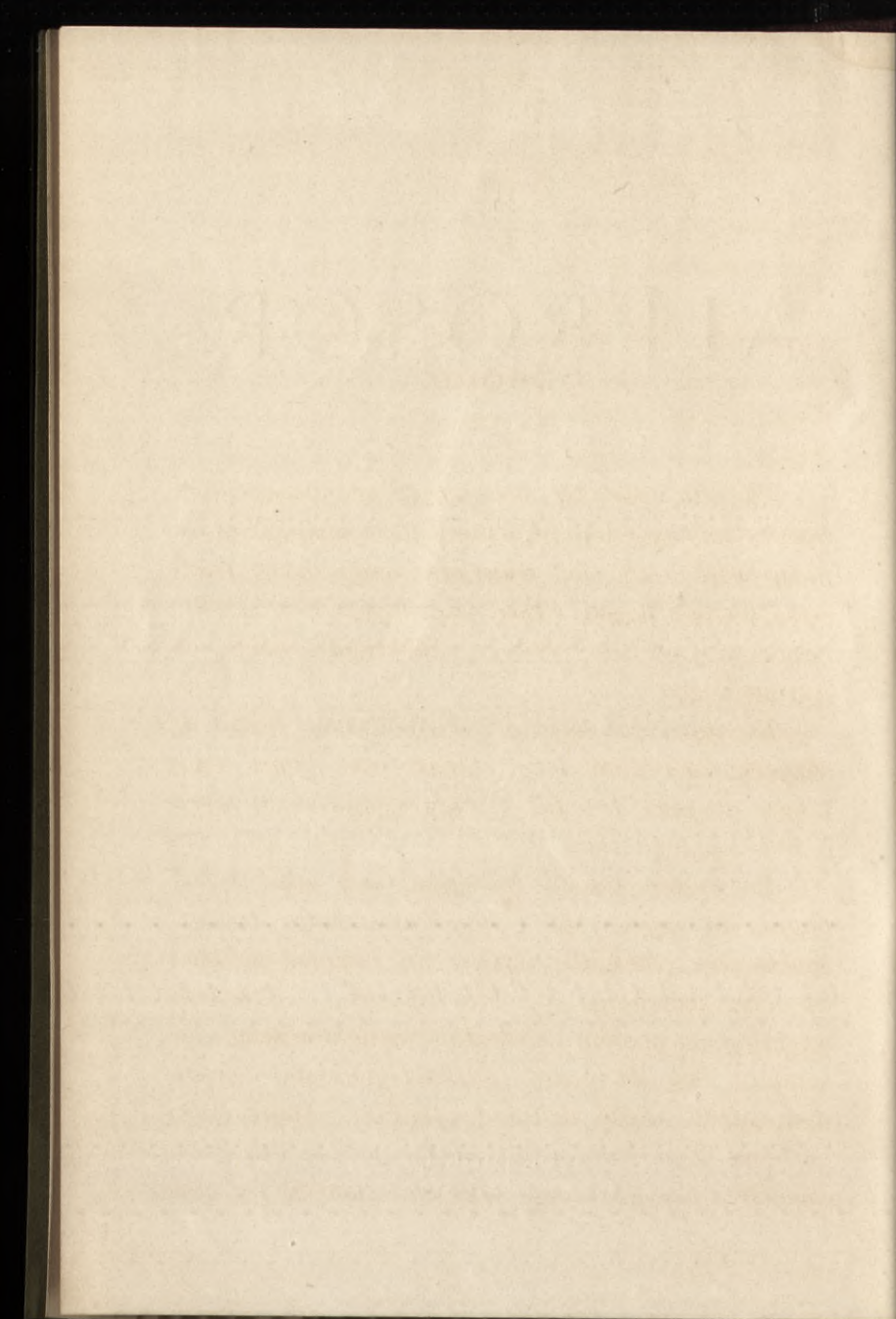
»HARALD OCH ELMIRA» SAMT »GEORGINER».

STOCKHOLM.

TRYCKT I CENTRAL-TRYCKERIET

1898.

FÖRORD.

*En pilt roar sig med att af granna spelkort resa en tornbyggnad. En mera försigkommen gosse finner nöje i att med **munväder** omkullkasta parfvelns tomma pagod. Den senare gör dock ej därigenom slut på den förres reproduktionsförmåga och lust att bygga.*

En myra vid foten af en Apollostod, lifvad af sångargudens blida drag, släpar fram några strån i hopp att med dem till äfventyrs höja en af torra qvistar upplagd stack.

*En annan insekt, en syrsa, som utan tvifvel bättre, än myran, är i stånd att främja Jupiter-sonens ära, förspiller hellre sin sommardag med att söka nedtrampa de obetydligheter, som hennes underlägsna granne i sin enfald instinktmässigt uppstaplat. Hör då ej den själfkärt gnisslande syrsan flera öfver henne drillande lärkor? Tager efter världens dom hänsyn till en föregående tids gräs-hopplåt? En och annan **sekt** utmärker sig för and-*

ligt högmod. En och annan *insekt* bröstar sig öfver en i själfva verket skef omdömesförmåga.

Simson, Palestinas starkaste man, krossades af de pelare, som han, i afsikt att döda Filistéer, själf nedryckte öfver sig.

En kritik, som i sina planeringsförsök, utan att fästa en blick vid förhandenvarande, säregna, för-mildrande omständigheter, blindt hugger till, liksom på samma gång utropande: »Après moi le déluge!» Skulle den ej lätt kunna en gång själf falla i någon af de gropar, som den gräfvit åt andra, mindre fängslande, men på samma gång mindre hersklystna förmågor inom svenska lyrans landamären? — »Nemo impune lacessit.»

Väl vore det för öfrigt, om en och annan af de siare, som, lagerkrönte, sitta på Parnassens höjder, ville emellanåt uppmärksamma *stafkarlar* på lägre afsatser, räckande dem kraftig, vägledande hand till vidare klättring!

Konsten, den evigt sköna, lefver för det goda, det ädla; sysselsätter sig ej med att kasta skugga, i stället för ljus, öfver sin ofullkomliga omgifning.

Materien förmår aldrig jaga anden till döds. Den senare, just som den hätskast förföljes, antager, såsom Daphne, ny form, triumferande öfver det ohemula.

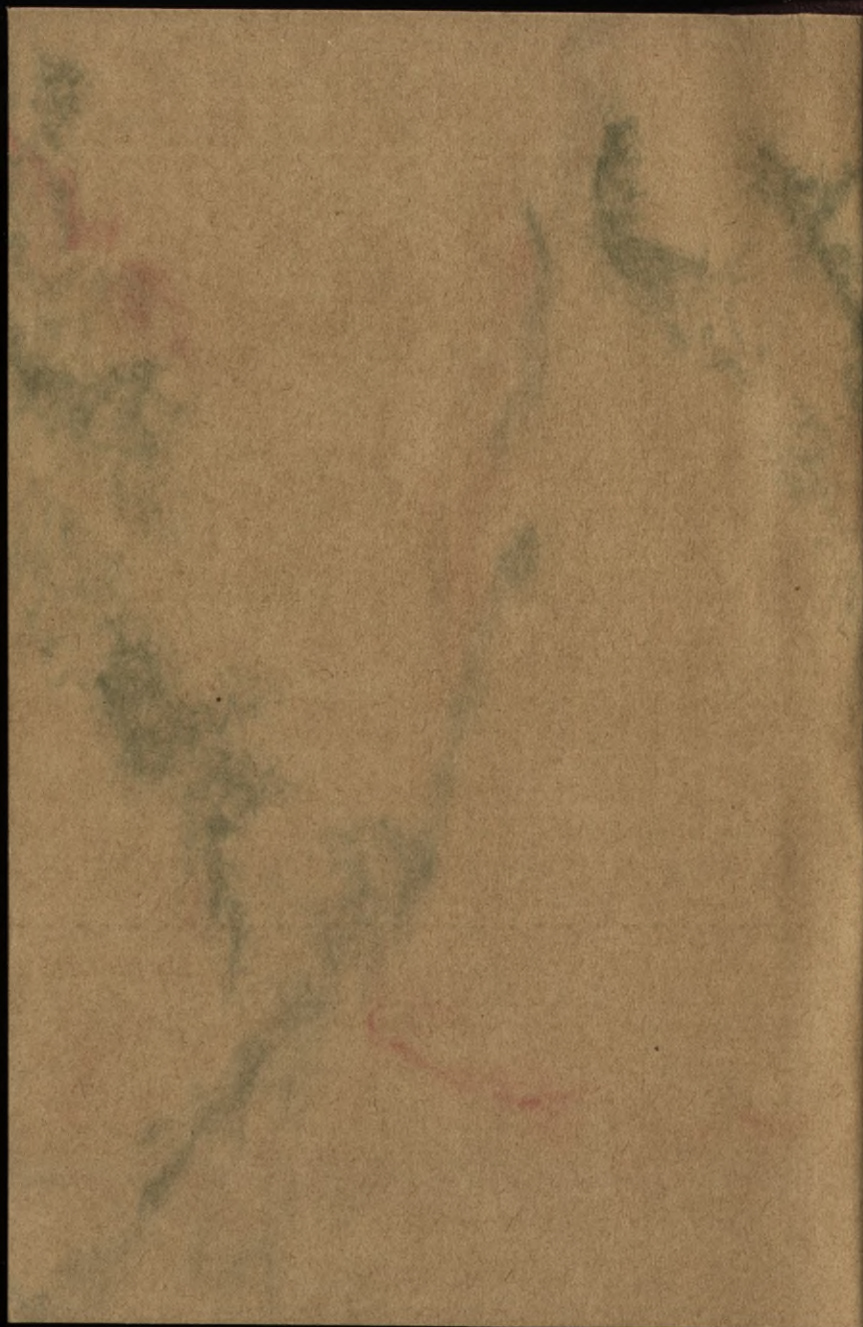
Fiskare och poeter hafva i alla tider ansetts tillhöra världens fattigaste samhällsklasser. Visser-

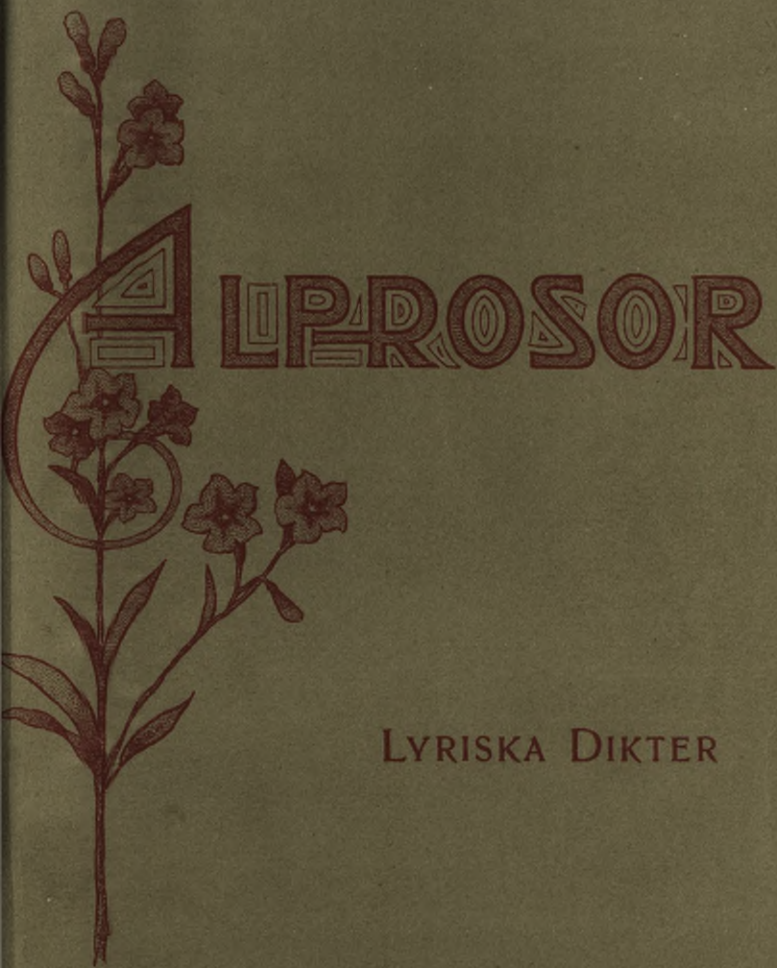
ligen hittar emellanåt en och annan ostronplockare en perla på en hafsbank. Framdrager poeten å sin sida en gång i lifvet en solitär ur det kringliggande gruset, gör han sig genast förtjänt af »käre bröders» förkalkade afund.

Lycklig den sångvän, som ej är i behof af — eller tror sig kunna hemta — något **gediget** ur **dikter!** En sak är det att vid lyran sträfva för sinnesförädling, en annan att af verskonst vänta lekamliga fördelar eller ens pekuniär ersättning för använd tid och tryckeriutlägg.

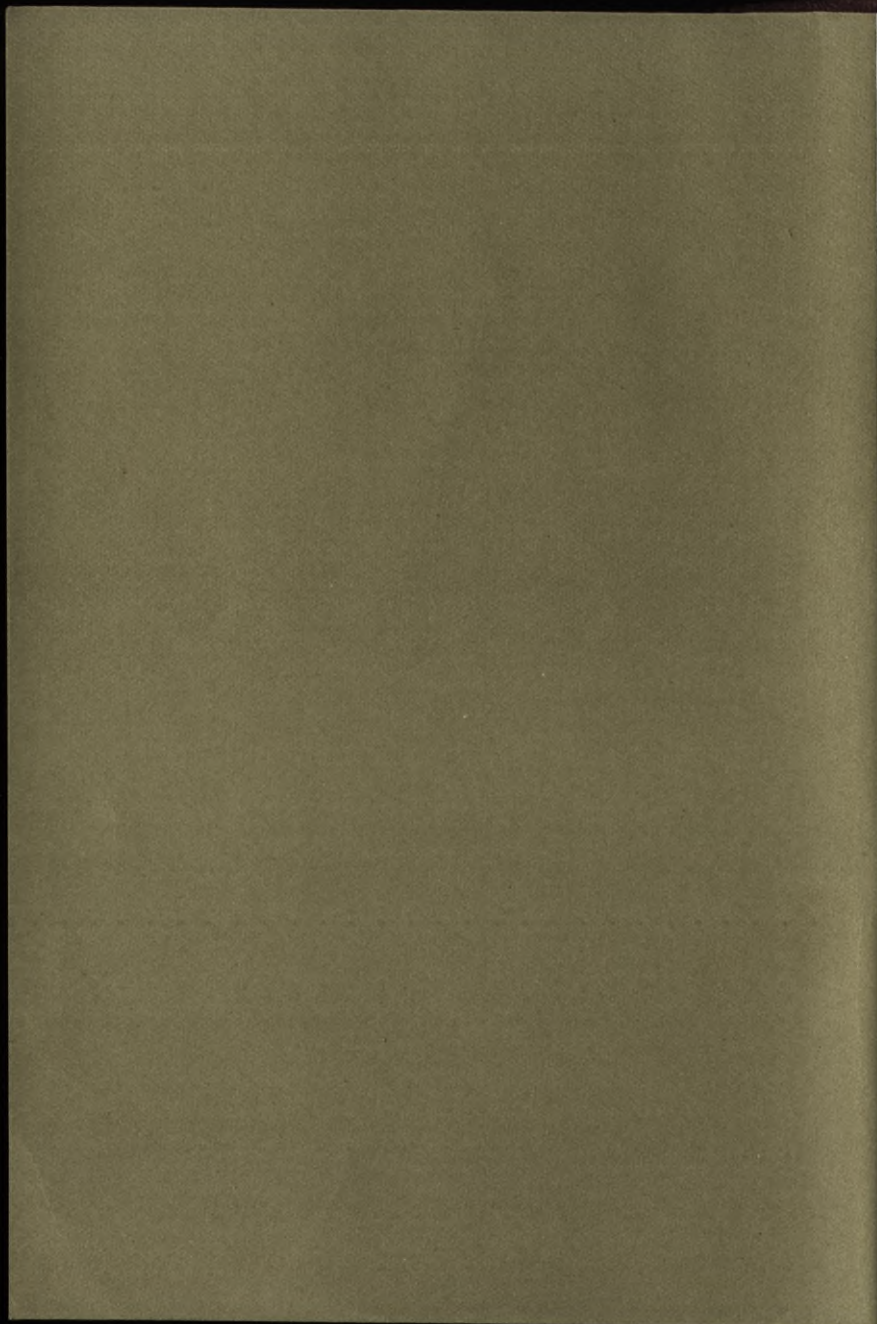
Man sjunger för nöjes skull, och man fattar en **gillande** landsman varmt i hand.

Författaren till detta lilla arbete, den där aldrig på skaldeområdet kunnat framtrolla något af värde, och som således mera, än någon begåfvad lyriker, har skäl att gå världsliga illusioner förbi, vågar förklara, att han, för sin del, hyser ingen högre önskan, söker ej skörda någon ädlare fördel, eftertraktar ingen solidare vinning, än utsikten att möjligen kunna vara någon klagande broder, någon suckande syster till gagn, vare sig på en tråkig järnvägsresa, på en långsam ångbåtsfärd eller under tillfrisknandet efter en svår sjukdom. Ett och annat ackord, återförande den biltoge anden till harmoniens efterlängtade kust, kan ju bebåda lidandet bättre tider, ljusare dagar och gladare sinnesstämmingar.

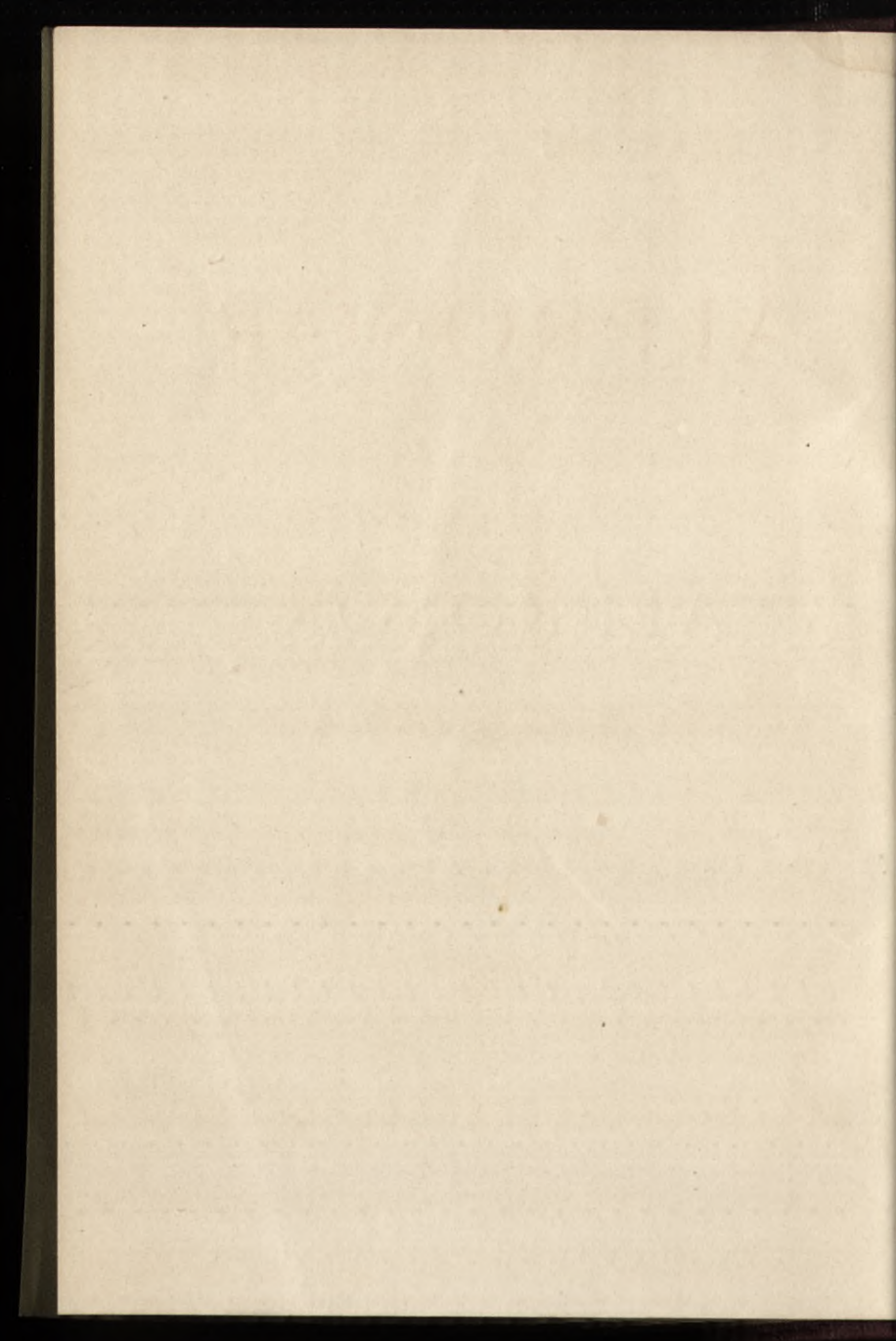

LYRISKA DIKTER

ALPROSOR.

ALPROSOR.

DIKTER

AF

S:T GEORGE DE KANTZOW.

FÖRFATTARE TILL

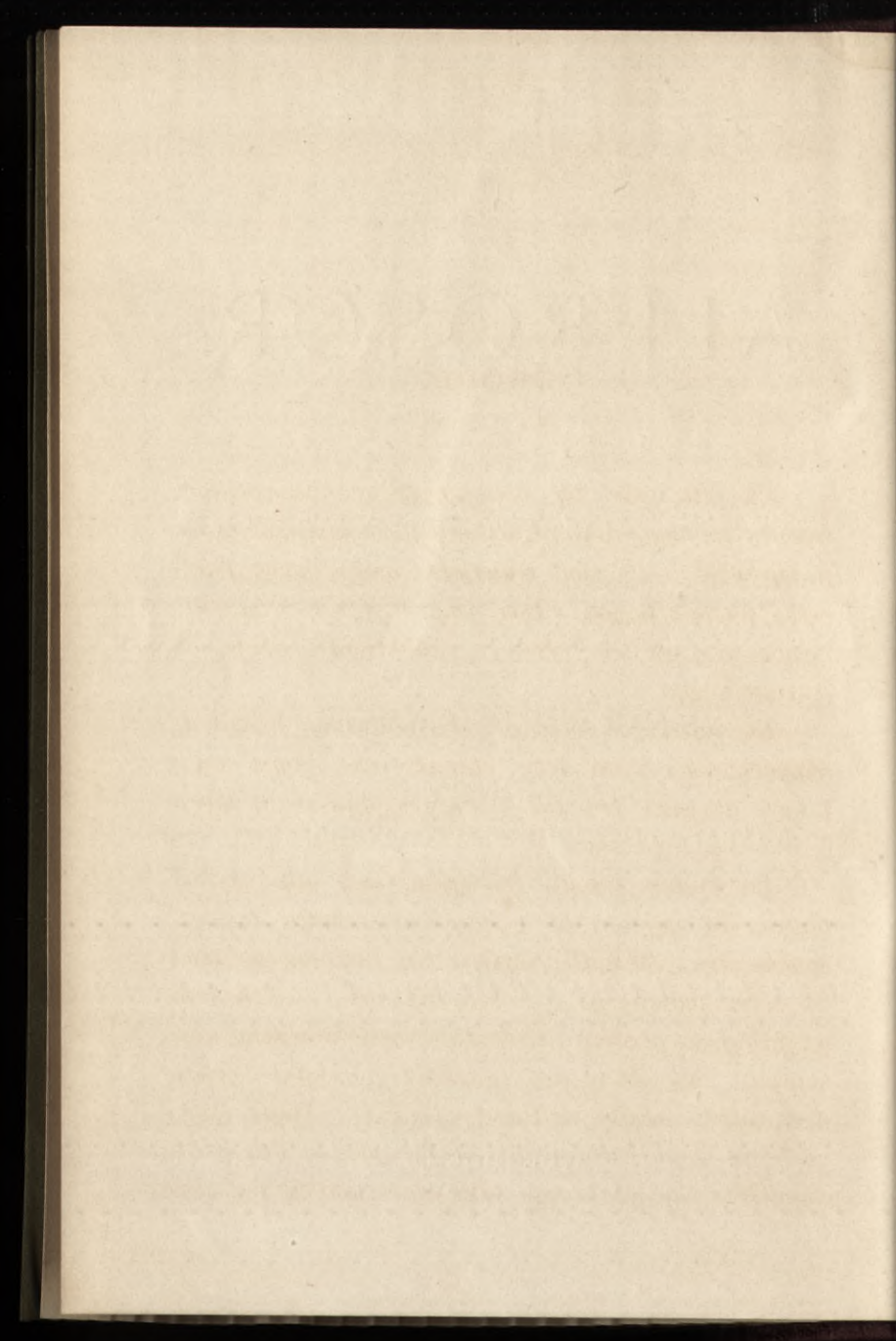
»HARALD OCH ELMIRA» SAMT »GEORGINER».

STOCKHOLM.

TRYCKT I CENTRAL-TRYCKERIET

1898.

FÖRORD.

*En pilt roar sig med att af granna spelkort resa en tornbyggnad. En mera försigkommen gosse finner nöje i att med **munväder** omkullkasta parfvelns tomma pagod. Den senare gör dock ej därigenom slut på den förres reproduktionsförmåga och lust att bygga.*

En myra vid foten af en Apollostod, lifvad af sångargudens blida drag, släpar fram några strån i hopp att med dem till äfventyrs höja en af torra qvistar upplagd stack.

*En annan insekt, en syrsa, som utan tvifvel bättre, än myran, är i stånd att främja Jupiter-sonens ära, förspiller hellre sin sommardag med att söka nedtrampa de obetydligheter, som hennes underlägsna granne i sin enfald instinktmässigt uppstaplat. Hör då ej den själfkärt gnisslande syrsan flera öfver henne drillande lärkor?. Tager efter världens dom hänsyn till en föregående tids gräs-hopplåt? En och annan **sekt** utmärker sig för and-*

ligt högmod. En och annan *insekt* bröstar sig öfver en i själfva verket skef omdömesförmåga.

Simson, Palestinas starkaste man, krossades af de pelare, som han, i afsikt att döda Filistéer, själf nedryckte öfver sig.

En kritik, som i sina planeringsförsök, utan att fästa en blick vid förhandenvarande, säregna, för mildrande omständigheter, blindt hugger till, liksom på samma gång utropande: »Après moi le déluge!» Skulle den ej lätt kunna en gång själf falla i någon af de gropar, som den gräfvit åt andra, mindre fängslande, men på samma gång mindre hersklystna förmågor inom scenska lyrans landamären? — »Nemo impune lacessit.»

Väl vore det för öfrigt, om en och annan af de siare, som, lagerkrönte, sitta på Parnassens höjder, ville emellanåt uppmärksamma *stafkarlar* på lägre afsatser, räckande dem kraftig, vägledande hand till vidare klättring!

Konsten, den evigt sköna, lefver för det goda, det ädla; sysselsätter sig ej med att kasta skugga, i stället för ljus, öfver sin ofullkomliga omgifning.

Materien förmår aldrig jaga anden till döds. Den senare, just som den hätskast förföljes, antager, såsom Daphne, ny form, triumferande öfver det ohemula.

Fiskare och poeter hafva i alla tider ansetts tillhöra världens fattigaste samhällsklasser. Visser-

ligen hittar emellanåt en och annan ostronplockare en perla på en hafsbank. Framdrager poeten å sin sida en gång i lifvet en solitär ur det kringliggande gruset, gör han sig genast förtjänt af »käre bröders» förkalkade afund.

Lycklig den sångvän, som ej är i behof af — eller tror sig kunna hemta — något **gediget** ur **dikter!** En sak är det att vid lyran sträfva för sinnesförädling, en annan att af verskonst vänta lekamliga fördelar eller ens pekuniär ersättning för använd tid och tryckeriutlägg.

Man sjunger för nöjes skull, och man fattar en **gillande** landsman varmt i hand.

Författaren till detta lilla arbete, den där aldrig på skaldeområdet kunnat framtrolla något af värde, och som således mera, än någon begåfvad lyriker, har skäl att gå världsliga illusioner förbi, vågar förklara, att han, för sin del, hyser ingen högre önskan, söker ej skörda någon ädlare fördel, eftertraktar ingen solidare vinning, än utsikten att möjligen kunna vara någon klagande broder, någon suckande syster till gagn, vare sig på en tråkig järnvägsresa, på en långsam ångbåtsfärd eller under tillfrisknandet efter en svår sjukdom. Ett och annat ackord, återförande den biltoge anden till harmoniens efterlängtade kust, kan ju bebåda lidandet bättre tider, ljusare dagar och gladare sinnesstämningar.

Titeln på denna författarens tredje diktcykel har ej blifvit vald utan öfverläggning. Liksom Alpbons naturens städse danande kraft framalstra Alpbons vid snögränsen, så förmår barden, i trots af sina silfverhvita hår, genom själsvärme ännu framlocka några, om än temligen färglösa, blommor ur gammal *rimfrost*.

Det vissa är, att den, som står på höga bergets snöbetäckta topp, kan utan sinnesoro se molnen och stormen *under* sig. Till de gamles tröst säger en äldre skald:

»En grånad filosof är mensklighetens kung!»

Fantasiens rike sträcker sig öfver hela det skönas växlande värld.

Qvickheten sänker sig stundom djupt ned i det reala, nedlåtande sig att sätta bomärke på det komiska.

Ett öfverraskande, lekfullt träffande språk är ej sällan i stånd att utjämna löjliga motsägelser befängdhet.

»Det komiska bryter det fulas udd.»

Humorn, sprittande i lätt dans invid skönhetskällan, kan gifva spets åt det genialiska och bär understundom idealets diadem öfver sin panna. Satirens salt är ej mindre i stånd att emellanåt hålla en liksom domnande själskraft vid friskt lif.

Författarens skämtsamma utgjutelser grunda sin efemera tillvaro på en åldrings önskan att bibringa

några med honom på lifvets törnbeströdda pröfvostig vandrande själsfränder en smula tillfällig vederkvikelse, ett grand öfvergående nöje. Låt vara, »att man ej kan göra alla till lags, såsom fiskförsäljaren en gång sade till sin kittslige kund, glasmästaren!»

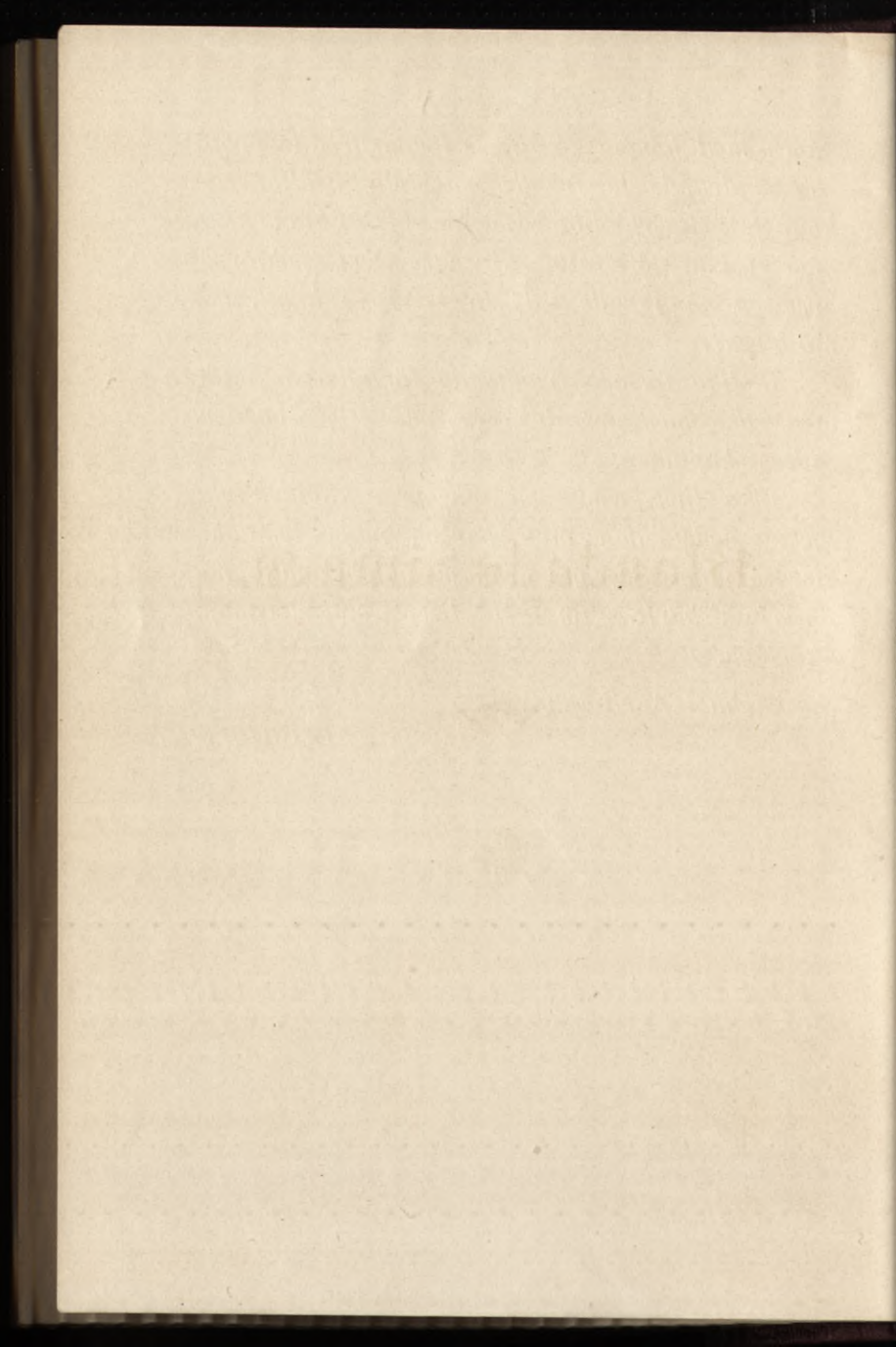
I olika former framträda författarens bilder, men ett gemensamt drag är väsentligt för deras faders skaplynne:

Lika litet, som den inhemska klandersjukan lyckats nedslå hans mod, har en inalles femtioårig vistelse utom Sveriges gränser mäktat matta hans fosterlandskärleks först vid lifvets slut slocknande altarlåga.

Stockholm i April 1898.

Författaren.

Blandade ämnen.

Motto.

*Gratia, Musa, tibi: nam tu solatia præbes,
Tu curæ requies, tu medicina mali.*

OVIDIUS.

Svenska flaggan.

Duk, som lyser för ett riddarsinne,
Som en bild af fräjdadt fosterland!
Flagg, som härligt återför i minne
Bragder, som bekrönts af ärans hand!
Dig i mänskolifvets pröfvoskiften
Matta lyran egna vill honnör.
Ställe sig ditt gyllne kors vid griften,
Då uti ditt blåa hägn jag dör!

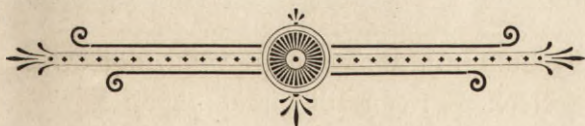
Hjärtat klappar, hänger sig åt fröjder,
Som förädlas af ett svenskt banér.
Själens tjusas af de trolska höjder,
Där azuren guldband företer.
Helsad vare du, vår helga fana,
Förr ett värn för trosfrihet på jord!
Genom dig oss hjältefäder mana
Att med stål ge sanning kraft i nord.

Ack, hur mången gång på Tajostranden,
 Plågad utaf söderns qvalm och glöd,
 Dragen från de svenska samhällsbanden,
 Trodde jag mig vara utan stöd!
 Men i samma stund en blågul flagga
 Svaja sågs vid horisontens rand,
 Liksom för att trötta anden vagga
 In i drömmar om ett bättre land.

Framför riksbaneret plikten ställer
 Den, som hemma går i Sveas tjänst.
 För en svensk på fjärran kust det gäller
 Höja tecknet, som i norden glänst.
 Båld och trägen, kan han dock ej glömma
 Mälardrottning, som han öfvergaf,
 För att låta gråt i sanden strömma,
 Under det han främjar flaggans kraf.

Söner af ett stolt och lyckligt Sverige,
 Slutet er kring segerrikt standar!
 Mannamod i onda tider värje
 Skatt, vi fått att hålla i förvar!
 Värdefull är svenska flaggans heder.
 När I vården dyr klenod, må kif
 Ej sig orma in i edra leder!
 Blod för fanan gjuten, offren lif!

På Sandvik.

*The first sure symptom of a mind in health
Is rest of heart and pleasure, felt at home.*

YOUNG.

Jag sitter under en af Sandviks ekar
Och vid min glömda lyra lägger hand.
Det nöjsamt är att följa vågens lekar
Invid en blomstersmyckad Mälarstrand.
Jag af den sång, som kärligt mot mig ljuder,
Till en idyll vill taga ett motiv.
Än kan den glöd, som sommarqvällen hjuder,
Ge ungdomsvärma åt en åldrings lif.

I björkar, aspar, lönnar och I pilar,
Som hållen här kring Floras lusthus vakt,
På er min blick i fridsäll timme hvilat;
Mitt hjärta hyllar eder gröna prakt!
Utaf den doft, som fyller vestanvinden,
En fläkt må komma under bardens vård,
Då han, vid biens surr kring fagra linden,
I solnedgång vill stämma ett ackord.

Trollslända, du, som, glitterströdd, dig svingar
 Från Neckens rosor till förgät-mig-ej!
 Du fjäril ock, som breder granna vingar
 Emellan lackviol och timotej!
 Med er i mildrik aftonstund jag njuter,
 Med er min sångmö träder i förbund,
 Då solen sina sista strålar gjuter
 På Sandviks klipputsprång och popPELLUND!

Det ljufligt känns att efter strid och möda
 Få hamna i ett älskadt fosterland,
 Att egen bäck se vattna egen gröda,
 Att spåra skogens fe till källans rand. —
 Ur söderns qvalm jag frid och lycka räddat,
 Konvaljer och linneor kring mig le;
 Ett horn mig räcks, med mjölk och honung bräddadt,
 Och Sandvik tjusar, som en Elysé.

Natur, hvad du i sommarskrud är härlig!
 I löfvig yppighet, hvad du är skön!
 För jordens barn du, som en mor, är kärlig,
 Förtjänar sångens lof och pris till lön.
 Försyn, du, som en Faders ömhet röjer
 I det, som länder till lekamligt väl,
 Emottag här, där knä för dig jag böjer,
 Den gamles tack för hvad du ger hans själ!

Till Herman Uddenberg.

Vid hans taffel.

Semper honos nomenque tuum laudesque manebunt.

VERGILIUS.

Herman Uddenberg! Jag lyder hjärtats bud,
Då jag här dig egnar några rader.

Blyga sångmön träder fram i högtidsskrud,
Då det gäller helsa dig som fader
För de många, som du räckt behöfligt stöd
Efter bittra pröfningar i lifvet,
För de svage, som du gifvit råd och bröd,
Såsom upp i himlens bok står skrifvet.

Gode broder! Jämt din omsorg är tillreds
Att vid dig och släkten vänner fästa.
Fast du själf är med det enkla väl till freds,
Kräsligt underhåller du din nästa.
Lugn besinning under världens larm och strid
Ledde dig att prål och skryt försaka.
Därför hugnas du af välstånd nu och frid
I förening med en huldrisk maka.

Du som chef och rojalist till kropp och själ —
Född på samma år och dag, som kungen —
Har åt telegrafens mödor sagt farväl,
Men för tjänstnit blir alltjämt besjungen.
Genom trådar, såsom blixten, far ditt lof
Längre, än det föras kan af strängar.
Elektriciteten, ledd till sångens hof,
Tager priset från »Orfei Drängar».

Ädle vän! Jag vördar dina silfverhår,
Sätter på ditt varma sinne värde,
Följer dig — så godt jag kan — i ärans spår,
Tackar dig för hvad din dygd mig lärde.
Gud välsigne dig i dag, i många år,
Jämte din förträffliga Fredrika!
När begåfning så i bredd med ömhet går,
Ären I för visst hvarandra lika.

Fragment af ett brev till en
lärd vän.

Fritt från portugisiskan efter A. de Castro Feijó.

Min vän! Man tage ej till råds de lärde
I fråga om ett herdekvädes värde! —
Den tillfredsställer lätt sin kunskaps ifver,
Som ut på höft i landsbygd sig begifver,
Okunnig om det rum, Vergilius fyller. —
Vill sång du höra? Söker du idyller?
De fås, när i naturens famn du rastar
Och där en tacksam blick omkring dig kastar.
På äng, i skog, vid älf, långt bort i fjärran,
Där oceanen biktar sig för Herran,
I molnet, som på blåa etern seglar,
I evighet, som sig bland stjärnor speglar,
Ja, öfverallt, där kärlek ger hugsvalan,
Får skalden svar uppå sin fria talan
Af blomsterspråk och fåglalåt om våren!
Otyglad, kretsar ofvan jord kondoren. —

I hvad förmår Horatius själen trygg?
 Vi böra utan konstens regler bygga
 Palatset, där sig Fantasmus vill röra. —
 Af allt, hvad vi förnimma, märka, höra,
 Inunder jättehvalfvet i det höga,
 Där månen blickar ned med gifmildt öga,
 Och solen skänker ljus åt myriader,
 Ackorder ljuda, vilda, som kaskader:
 De äro gudaborna harmonier,
 Som bjuda mänskoanden poesier. —
 Blott den, som lefver för det triviala,
 Som söfver sinnet in med sliten skala,
 Är bardens lyra ej i stånd att lifva.

Oss låtom därför dogmen öfvergifva!
 Demonstrationens lärosal är dyster,
 Melankoli är liksom dödens syster. —
 Försök om utan fyrar, lotsar, prickar,
 Förutan rädsla för kritikens blickar,
 Af tycket ledda, värmda af idén,
 Etiken främja eller epopén,
 Till alltets majestät en lofsång höja! —

Inbillningskraften låter sig ej böja;
 Den, såsom örnen, slår med klor och vingar,
 Pygmén, som bindgarn till dess klyfta bringar.

Elektriskt den likt viggen bryter bana,
 Ja, öfver ättestupor för sin fana!
 Den tvärs igenom fördom, genom dimmor,
 Till själens örtagård bär hoppets strimmor,
 På mänskligheten trycker Guds insegel,
 Åt bristen ger fullkomlighetens pregel.

Min vän! Att andens vida flykt få mäta,
 Är nödigt snilleblixtar rytmiskt fläta.
 Min lyra följer inga teorier,
 Hon höjer sig ej öfver elegier.

Rotgeln på senhösten.

Idén lånad.

Fågeln, hvi lifvar du
 Bladlösa grenar,
 Glädje och vemod nu
 Liksom förenar?

Sjöng du en sommardag,
Knappt jag dig hörde;
Lärkornas jubelslag
Mer då mig rörde.

Vaktel nu fjärran far,
Trast vill ej sjunga,
Kyla förlamat har
Bofinkens tunga.

Tårpil på kyrkogård
Grön mantel fäller,
Dagg uppå minnesvård
Frusen sig ställer.

Hvi här då stanna kvar,
Sångspel att stämma?
Männe ditt hjärta har
Råkat i klämma?

Älskog ej lifnär sig,
Medhåll förutan;
Enslighet drabbar dig
Utanför rutan.

Ser du på hoppets fält
Knoppar sig runda?
Helsar du lyckosällt
Fröjder, som stunda?

Kanske du tackar för
Sommarens dagar,
När du på hösten strör
Toner kring hagar?

Rotgel, på snöglopp du
Rätt har att klaga;
Lika dock tjusar ju
Städse din saga!

Rolf och Rurik.

Rolf och Rurik voro två soldater,
Inom hela regementet kände
För den lit, de satte till hvarandra.
Ungdomsminnen efter hjältedater
Deras håg ifrån kasernlif vände.
Hemåt sågos de tillsamman vandra.
Glädje njöts ej af den ene ensam,
Sorg var för de trogne två gemensam.

Utän varning gaf en djäfvulsk handling
Ett demoniskt drag åt endräkts fägring,
Själsförvantskaps manna vrok åt maskar. —
Undergår ej frid en snabb förvandling,
Då en åskvigg efter purpurhägring
Ur en molnbädd vandrarn öfverraskar?
Hören, hur en pust af helvetsanden
Sönderref de knutna vänskapsbanden!

Guldet, Rurik bar i bältet, väckte
 Hos kamraten lust och skändlig sträfvan
 Att i hast en bergad landtman blifva.
 Brodern med en sten till mark han sträckte
 På en skogsstig, tog där utan bäfvan
 Allt, ett gräsligt nidingsdåd kan gifva,
 Och försvann i hopp att lagen söfva,
 Att förmedelst njutning ångern döfva.

Men polisen vaksam var den gången.
 Lyckad jakt blef genast företagen:
 Innan dygnet var tilländalupet,
 Fram till offret fördes bofven, fången.
 Rurik låg med krossadt hufvud. Dragen
 Af hans tärda anlet røjde djupet,
 Vidden af missdådares gehenna.
 Nära denne var att allt bekänna.

Rurik lefde. Kinden med ansträngning
 Lade han på en af vännens händer,
 Tänkte: kampen slutar innan qvällen,
 Rädda vill jag Rolf från säker hängning;
 Nåd för nödlögn himlen nog mig sänder.
 Sade: »Veten I, som stån kring pellen!»
 Skuldlös denne är; det var en annan,
 Som i skogen lömskt mig slog på pannan.»

Tro till Ruriks sista ord man hyste;
Räfst, som hölls, ej till bevisning lände.
Rolf begärde att till ansvar ställas.
Lutad öfver vännens lik, han ryste;
Samvetsqual tillika honom brände.
Fåfängt bad han om att genast fällas.
Rätten mente, att hans hjärna lidit
Af den sorg, som måttan öfverskridit.

Ögon, gömmen edra strida tårar!
Kinder, döljen eder stora blekhet!
Känslor, hejden edra vilda vågor!
Mördarn njuter ej af lifvets vårar,
Fattar icke toners milda vekhet,
Eldas icke af ett hjärtas lågor. —
Allt för honom är ett dödens läger;
Och han hör blott det, som Rurik säger.

De tre husarerna.

Fritt från franskan efter Nadaud.

Urenne husarer vid kungliga gardet
Tänkte få kröna en hvar sin passion:
Lustigt till hembygd i väg för dem bar det,
Se'n man beviljat dem kort permission.

Virginie var för den förste en glädje,
Eugénie qvarhöll den andre vid rus,
Amélie hade bedårat den tredje.
Framtiden syntes för knektarna — ljus.

Utanför byn de en gammal vän mötte,
Kling, som från kyrkan och festrिंगning kom.
»Säg oss», utropade lifligt de trötte,
»Huru de må, som vi mest tycka om?»

»Virginie, förr så behagfull och yster,
 Tänker för visso ej mer blifva din. —
 Nyligen blef hon barmhertighetsyster,
 Nu i ett bönhus hon stänger sig in.

Eugénie jämt för ett år se'n sig gifte.
 Mins, hur den högtid att ringa mig tvang;
 När hon fick förstling vid senaste skifte,
 Måste till kristning jag bjuda på klang.

Amélie, städse sin tjusare trogen,
Greps utaf lungsot och tynade af.
 Vänner och släkt ifrån slätten och skogen
 Ringde jag samman till älsklingens graf.»

»Ringare, framför vid nyårsuppvaktning
 Denna min mening till dygdädla mön:
 Att hennes fromhet förtjänar all aktning,
 Liksom min kärlek en fastare lön!»

»Ringare, säg den så lyckliga måkan,
 Att jag i våras ryttmästare blef,
 Att jag af Blåskägg bär tecken på hakan
 Och är en skräck så för varg, som för räfl!»

»Ringare, varsko försiktigt min moder,
Att under fanan jag går till min vän!
Lifvet mig unnar ej flere klenoder. —
Aldrig den åldriga ser mig igen!»

Kärleken och hans moder.

Fritt från franskan efter Florian.

När Venus, formfulländad, steg ur fragga
Och kring sig varseblef ett ändlöst haf,
Hon, klädd i sjögräs, från sin salta vagga
I missmod ut på långfärd sig begaf.
Hon tänkte: Fägring här i ensamheten
Är dömd att, barnlös, småningom förgå.
Till Zevs jag därför höjer i förtreten
En bön att liten pilt till sällskap få. —
Godmodigt guden till den hulda sände
En knubbig gosse. Amor hette han.
Den skalken tjusning hos sin moder tände
Och själf, olympiskt värmd, af kärlek brann.

Omsider lummig strand de fingo skåda
 Från silfversadel, buren af delfin.
 Ej samma ifver rådde hos dem båda,
 Men Amor höll ännu en stund god min.
 Till slut, med blicken fäst på närmsta viken,
 Han ropte: »Mamma, här går jag i land,
 Uti besittning tager mina riken,
 Dock håller gärna städse dig i hand!»

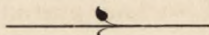
Ja och hurra.

De gingo bortom hagen
 På Elyseisk stig.
 Hon sökte tämja slagen
 Af pulsar inom sig.
 På lockomringadt änne
 Spred månen ut sitt ljus
 Och fäste silfverspanne
 På mön i känslorus.
 Med suckars blyga kårar
 Hon närde hjärtats brand
 Och under glädjetårar
 Till tryckning gaf sin hand.

Han gick vid hennes sida
 Och sade älskogsord.
 En himmel tycktes skrida
 Emot dem här på jord.
 Han hennes ögon tände
 Med sina blickars glöd,
 Och, när hon svag sig kände,
 Han armen gaf till stöd.
 Hans tal om rosenknoppar
 Hon, själf en ros, förstod.
 Han hælde kärleksdroppar
 I hennes åtrås flod. —

Ett Edens gräns de hunno
 Och togo plats på bänk;
 Emot dem stjärnor brunno
 Och smidde länk vid länk.
 Där så, med arm kring medja,
 Han fager tärna höll,
 Han sade: »aldrig kedja
 På läppen bättre föll.
 Åt mig en trogen maka
 I sorg och glädje blif!
 Jag mäktar allt försaka,
 Men ej ett sådant vif.»

En purpur, full af brånad
Och ljuf, som sunnanvind,
Nu löste af den trånad,
Som blekt den ungas kind.
För Amors säkra skjutning
Hon föll i öppen famn,
Fann där en sinnesnjutning,
Som saknar jordiskt namn.
Sin första kyss på stunden
Hon erhöll för sitt »ja»,
Och tomtarne i lunden,
De ropade — »hurra!»

Näktergalen och prinsen.

Fritt från franskan efter Florian.

En prins i sällskap med sin guvernör
Kom på en promenad till löfrik dunge.
Mån kan af suckar, gjutna af den unge,
Förstå, att leda ock till storfolk hör. —
En näktergal sjöng där i fri natur,
Till vederqvickelse hans qväden lände;
Och prinsen på minuten åtrå kände
Att nejdens älskling sätta uti bur.
Men, vid de första stegen, fursten tog,
Igenom snår af lager, lönn och hassel,
Blef näktergalen skrämnd af grenars prassel
Och bort till mera enslig löfsal drog. —
»Säg», ropte prinsen, harmsen, »af hvad skäl
Vill ej en sådan konstnär gästa torgen
Och byta ut sin lund mot kungaborgen,
Där sparfvar må i stora flockar väl?»

»Det därför är» — sad' mentorn — »och för visst
Den sanning skall en dag Ers Höghet röna:
Att framgång plär odågons djärfhet löna.
Förtjänsten lifnär sig på egen qvist.»

Döden.

Fritt från franskan efter Florian.

Döden bjöd en dag i underjordslokal
Sina tjänstemän omkring sig till ett val.
Den han ville höja till minister,
Som var skickligast att lien svänga. —
Genast sågos några anarkister
Såsom pretendenter fram sig tränga.
Blodförgiftning, Feber, Krig och Difteri
Hade alla kraftigt stått monarken bi;
Lof han nu dem också tillerkände. —
Koleran härvid steg upp i salen,
I sin herre vreda ögon spände:
»Håller jag ej jämna steg med qvalen,
Mejar jag ej ung och gammal, såsom hö?
Har min skära ej gått öfver land och sjö?»

Döden kunde pris knappt henne neka,
 Främst hon stod bland sällskapets adept;
 Men en fackman sågs med knifven leka
 Och på bordet stapla upp recepter.
 Då blef Döden plötsligt tveksam, trodde, att
 Taburetten värdig var en doktorshatt. —
 Hänsyn tog han dock till massmordstjänster.
 Ty, när Laster, hvilka anländt senast,
 Såsom konkurrenser trädte till venster,
 Valdes Superi till statsråd genast.

Våren och hösten.

*On passe par différens goûts,
 En passant par différens âges;
 Plaisir est le bonheur des fous,
 Bonheur est le plaisir des sages.*

LE CHEVALIER DE BOUFFLERS † 1815.

Blåa höjder, gröna dalar,
 Hvita liljor, näktergalar;
 Kärleksglöd, som, himlaboren,
 Purprar kinden. — Det är Våren.

Gråa skyar, gula lindar,
Mörka qvällar, kalla vindar;
Suck, som säger mer, än rösten,
Hvad man saknar. — Det är Hösten.

Tanklös glädje, ungdomsyra,
Fåfång sträfvan vid en lyra;
Lätta språng i lyckospåren,
Granna bubblor. — Det är Våren.

Mogen kunskap, pröfvadt sinne,
Ädel fröjd af månet minne;
Tro på Gud, som gifver trösten
Åt en åldring. — Det är Hösten.

Evenne kyssar.

Idén lånad från engelskan efter M. E. W.

*He kiss'd me hard
As if he plucked up kisses by the roots
That grow upon my lips.*

SHAKSPEARE.

Ivenne kyssar, älskling, såsom eldar, klara,
Jag i minnets rosegård skall städs bevara. —
Båda lysa fram igenom lifvets dimmor
Och i själamörker sprida gudastrimmor. —
Första kyssten, den, som på din mun jag tryckte,
Då ditt blyga »ja» bekymren från mig ryckte,
Höjer sig i kysk förening med passioner
Till en helgongloria för min lyras toner. —
Din begåfning mig i jordelifvet lärde
Att på himmelsk fågring redan sätta värde. —
Våra läppar möttes. Jag vann högsta priset,
Då du så mig förde in i paradiset.

Andra kyssen gafs i skälfvande minuten,
 Då du, halfdöd, låg i mina armar sluten,
 Och jag kunde, att dig värma, framåtlutad,
 Balsam räcka, tills jag kände krisen slutad.
Bättring först sig fast vid dina lemmar klängde,
 Då min kärlekseld din frossa genomträngde.
 På din blekhet morgonstund sin rodnad sänkte,
 Och Försynen åter till min härd dig skänkte.
 Älskling! Kyssar, såsom denne, äro sköna:
 Menskolifvet för dess mödor de belöna,
 Ja, de kunna — till beståndande exempel —
Bilda altarflammor i Allfaders tempel.

Cill min hund.

*With eye upraised his master's looks to scan,
 The joy, the solace, and the aid of man;
 The rich man's guardian and the poor man's friend
 The only creature faithful to the end.*

CRABBE.

Du, gamle följeslagare och vän,
 Som på mitt knä din tass har lagt!
 Med samma trohet tjänar du mig än,
 Som då du först hos mig höll vakt.

Hvi skulle tacksamhet ej mana mig
Att höja röst till ditt beröm,
Då aldrig än på lifvets törnestic
En bror jag funnit mera öm?

Hvem har sin herre, plötsligt stadd i nöd,
Med större rådighet stått bi?
Hvem har, som du, på kost af ben och bröd,
För honom stridt med raseri?

Till dig i allt, som kring min boning sker,
Med skäl jag sätter lit och tro.
Hur nära än sig någon fara ter,
Du sörjer städse för min ro.

Om du, vid lof och pris, dig håller stum,
Jag fröjd dock skådar i din blick.
Med dina språng du lifvar mina rum,
Med viftning svarar på min nick. —

Vi äro veteraner nu, vi två,
Med mig du var i mången dust;
Men, om vi hållit samman, såsom få,
Vi ofta delat fröjd och lust.

Jag undrar med ett kall, så väl förstådt,
 Med dygd, så förd i vandel in,
 Om du, min hund, ej af naturen fått
 En karakter, så god, som min.

Haf tack, min käre fält- och lekkamrat,
 För allt, hvad du för mig har gjort!
 Du lön och traktamente får på stat.
 Vi skiljas först vid dödens port. —

* * *

Ack, hvad är stora världens äflan värd,
 Dess glans, dess ynnest och dess guld,
 Om ej en sådan vän blef en beskärd,
 Som är i med- och motgång huld!

I glädjens salar misantropen leds,
 I enrum muntergök är tyst.
 Den, som med sympati sig ger till freds,
 Blir af en fridens engel kysst.

Uäck ej den slumrande kärleken!

Fritt efter engelskan.

På bädd af gräs i poppellund
En pilt i slummer låg.
Det Amor var, i middagsstund
Jag där i skuggan såg.

Ett väsen, så i allo huldt,
Jag, rädd att blifva kär,
Med känslor redan i tumult,
Ej tordes träda när.

Men ack! Hans formfulländning tog
Ej mindre ut sin rätt.
En suck jag ofrivilligt drog —
Den guden väckes lätt.

Nu steg han upp. — En pil han sköt,
Som genomfor mitt bröst,
Min sinnesro för alltid bröt,
Då så han hof sin röst:

»Drag hän! Vid Almas fötter sträckt,
 Förgäfves bed och brinn!
 Till straff — för det, att du mig väckt —
 Den mön blir aldrig din.»

Veras hem.

Efterbildning.

När Vera hade fyllt sitt fjärde år
 Och re'n i ord och bild sin känsla klädde,
 En jordglob skänktes henne. Ej förmår
 Jag säga, hur den leksak lillan glädde.
 Rätt snart hon lärde sig för haf och land
 Inom en road krets att redogöra,
 Rätt snart hon tog sig för med knubbig hand
 Vulkaner, alper, floder att beröra.
 Hon England tidtals under tummen höll,
 Lät sina fingrar öfver Spanien glida;
 Än i en blink hon Tyskland öfverföll,
 Än nagelfor hon Rysslands stepper vida.
 Hvar gång hon märkte Sverge, såsom nyss,
 »Se här mitt kära hem!» hon hördes ropa,
 Det sköna landet krönte med en kyss
 Och dränkte under lockars svall Europa.

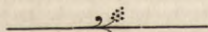

Flygfisken.

Fabel. Fritt från franskan efter Florian.

»In medio tutissimus ibis.»

En flygfisk, missnöjd med sin existens,
Till sin gamla mormor en gång sade:
»Mitt sinne tungt af ständig fruktan käns.
Ack, om afbrott jag i oron hade! —
Så snart jag flyger öfver sältig plan,
Hafsörn ser jag efter mig sig huka,
Och, när jag dyker ned i ocean,
Haj sig visar, färdig att mig sluka.» —
Den gamla tog till orda härvidlag:
»Du — som ej blef född till örn i världen,
Än mindre till en haj — förfar, som jag!
Styr en medelkurs på lefnadsfärden,
Sim beständigt nära hafvets bryn,
Flyg ej högre, än dess stänk, mot skyn!»

Skaldens sak.

Vår kropp en tid är själens hölje,
Vår själ går städs i ljusets följe.
Förgängligheten söker att
Det evigt sköna taga fatt.
En hvar af oss på stjärnesäte
Uppställer gärna sitt beläte. —
Det är ändå med dödlig syn,
Vi se odödlighet i skyn;
Det endast är med menskligt öra,
Vi här serafers harpor höra.
Om anden upp mot himlens loft
Far högre, än en blommas doft,
Kan han dock blott på känslans vågor
I förvåg möta nådens lågor.
Att blicka in i Guds gemak
Är skaldens mer, än andras, sak.

Skämtsamma ämnen.

1875

...

...

...

...

...

...

...

...

Uärden och hans hyresgäst.

VÄRDEN.

Tid efter annan har jag verkställt allt,
Hvad ni till huslig trefnad sagt er önska.
Ert badrum gjordes varmt, ert kallrum kallt;
Jag midt på gården har planterat grönska.
Er trappuppgång har fått en glödkamin;
Salong och sal på nytt ha tapetsrats.
Tamburen, er till lags, blef gredelin,
Och allt, som ej var nytt, har reparerats.

HYRESGÄSTEN.

Jag medger, att, hvad ni har sagt, är sant.
Jag ämnar denna gång ej disputera:
Min våning är dock föga elegant.
Den saknar elektricitet med mera.
Parkettgolf fattas, äfven telefon. —
Ert hjärta nu på vintern kanske hårdnar:
Jag lefver likväl i den fasta tron,
Att saken ni i sommar rättvist ordnar.

VÄRDEN.

Jag står alltjämt till eder tjänst, min fru;
 Men, hvad ni äskar, står ej i kontraktet.
 Skall jag med det, som fordras, ta i tu,
 Blir hyran större. — Har ni öfverlagt det?
 Det länder mig för öfrigt till förtret,
 Att, medan mina våningar bli trånga
 På grund af snälla fruars fruktsamhet,
 Allt mer bli mina debetsedlar långa.

HYRESGÄSTEN.

Herr värd, ej välbetänkt är edert svar!
 En hyresökning kommer ej i fråga.
 Tvärtom! I staden stannar jag ej qvar,
 När edra karlar rifva, bulta, såga.
 Jag ämnar taga mig ett sommarbo
 Och ni är skyldig att dra af på hyran
 Så mycket, som man skäligen kan tro
 En villa kosta under arbetsyran.

VÄRDEN.

Nej, nu tar långa tålamodet slut!
 Er hyra låg har varit hela tiden,
 Med gnat och gnäll jag står ej längre ut.
 Af flyttningsmaran är ni säkert riden.
 Om ni förståndet ej totalt har mis,
 Om fackmän ej till Konradsberg er sända,
 Bör ni i trångmål under bostadsbist
 Begifva er till Trosa, *världens* ända.

W. M. A. L. !

En lustgård i Södern.

Fritt från portugisiskan. Af okänd författare.

Scenen två bänkar i park föreställa,
Rygg emot rygg och från solgasset vända.
Satt på den ena, friserad charmant,
Äktenskapslysten, en viss guvernant.
Upptog den andra, ej långt från en källa,
Åldring med blickar i växtriket spända.

Damen en sötsur roman höll i handen,
Höjde en suck, när för glöd det gick bråkigt.
Gubben, han hade till sällskap en hund,
Som under bänken låg stilla en stund,
Leddes omsider vid slummer på sanden,
Önskade afbrott i det, som var tråkigt.

Plötsligen ropade tärnan, förlägen:

»Herre, er hund vet ej rätt att sig skicka!
Medan ni blickar mot skyarne upp
Eller beundrar akasier i grupp,
Vågar kanaljen, i okynne trägen,
Att mina vador oloffigen slicka.»

»Honom förlåt», sade egaren höfligt.
»Aldrig så långt han sig låtit förföra;
Strumpor för visso han gör intet men!
Medfödd hos hunden är kärlek till *ben*. —
Misstaget mest är för honom bedröfligt.
Låt ej hans åtrå ert läsnöje störa!»

Arm under bänken den åldrige sträckte,
Att från sitt offer den närgångne draga;
Tog i en tofs, som där hängande fans,
Ändan helt säkert på vovowens svans,
Ryckte, tills skri hos sin granne han väckte,
Likasom vore hon utsatt för aga.

Fattat han hade af våda en fläta,
Som medelst nålar en *hufvudrol* spelat:
Lösligt den hörde till bleknande mön.
Nu utan fäste i näfven låg *kön*.
»Aldrig», sad' gubben, »står till att förgäta,
Hur att sig rota en stickling förfelat!»

»Oblyg förklaring, förnärmande funder! —
 Stundom i dyn har en sladdrare vadat! —
 Nedtill kurtis af ett fyrfotadjur,
 Våldsdåd därpå af en tvåbent filur!
 Kittlande, rörde ett kräk mig inunder;
 Ofvantill mer nu ett odjur mig skadat.»

Trenne färnor.

En ung och vacker karl af bildad klass
 En sommardag sig företog att bada.
 En tjuf, som sett hans simning från en lada,
 Fick tag i plagg, som lågo nära vass.
 Ej annat återstod för våte mannen,
 Än att i språng begifva sig till närmste grannen.

Han möttes i sitt lopp af trenne mör. —
 Ett dylikt spratt är mycket att beklaga.
 Berättarn är dock ej förtjänt af aga,
 Ty sagan länder oskuld till honnör. —
 Då karlen såg de trenne närma sig på vägen,
 Blef han för visst ej litet häpen och förlägen.

Den äldsta tärnan under gälla skri
 I riktning hemåt plötsligt tog till benen;
 Den yngre vände fort sin rygg åt scenen,
 Stod qvar likväl i sedligt bryderi.
 Den yngsta gick, helt lugn, emot den obetäckte
 Och schalen, som hon bar kring hals, åt honom
 räckte.

Så säg nu, hvilken af de tärnor tre
 Den hulpne kort därefter tog till maka!
 Ej var det den af dem, som kom att skaka
 Af fruktan att en naken karl få se,
 Men väl den mö, som bjöd sin blygsel pligten lyda,
 Som lät sin rodnad hjärtats föreskrifter tyda.

I sköterskor på månget hospital,
 Som gräsligheter inom bindlar sluten,
 Som ömkans tårar uti liggsår gjuten
 Och medelst kärlek lindren nästans qual,
 Till eder skola englar, som i himlen trona,
 I dödens mörka timme bära ljusets krona!

Lök på laxen.

Nu är julen inne,
Nu är humorn lös,
Glädje fyller sinne!

Gosse, liksom tös,
Egnar sig åt nöjen,
Lifvas utaf löjen.

Dansen rundt om granen
Vill ej taga slut,
Gröten och krokanen
Tänja qvällen ut.
Mamma sockrar tungan
För en hvar i klungan.

Yngsta barnet sitter,
Som i sjunde sky;
Festens glans och glitter
Göra mormor kry.
Hvarje bror är yster,
Söt är hvarje syster.

Husets äldsta dotter,
Nittonårig mö,
Kunna julens lotter
Likväl ej förströ.
Än hon, vaken, drömmer
Än en tår hon gömmer.

Maj den unga heter,
Huldrik i sin vår.
Hvarför då förgäter
Hon sin jul i år,
Liksom släpar vingen
I den muntra ringen?

Jo, på morgon, bäst man
Klädde festens gran,
Kom ett bud från fästman,
Sade, att i sta'n
Skrifning denna gången
Qvarhöll honom fången.

Otur får ej hämma
Fröjd på sådan qväll.
Julöl må bestämma,
Hvilken först blir säll.
Nyss sågs grannens kulla
In en pipa rulla.

Muggar, rakt på saken,
 Hentas under glam. —
 Har man sett på maken!
 Fästman kryper fram.
 Plats han bytt med ölet,
 Rätt gör så för sölet.

Sprattet kröner natten,
 Maj är i extas.
 Pappa ropar: »Fatten,
 Vänner, edra glas!
 Skål för käre kaxsen,
 Lök för oss på laxen!»

En apotekares apoteos.

»Sic itur ad astra.»

En apotekare af glada slaget,
 En vän af daglig exercis till häst,
 Bestämde, hvad han ansåg vara bäst,
 För att till Valhall öfver asabron
 Få rida fram som sirlig postiljon,
 När döden fått med honom öfvertaget.

Han skulle då ordentligt balsameras
 Med, hvad bäst fans uti hans apotek,
 I kistor läggas se'n af bly och ek.
 Han skulle hafva sämskskinnsbyxor på
 Och öfver ridkostym en filthatt grå;
 En piska skulle i hans hand placeras.

Ett stöfvelpar, försedt med vida kragar,
 Man borde, skref han, draga på hans ben
 Och på hans händer läder efter ren. —
 Han mente, att den mull, som allt förstör,
 En ryttare i dylik skrud ej rör,
 Om bald han synts på sina sista dagar.

Hans vilja åtlydd blef till punkt och pricka
 Af släkten här om da'n på Östermalm. —
 Se'n andakt öfver honom höjt en psalm,
 I procession han fördes långsamt bort,
 För att af världen glömmas inom kort.
 Så plär ju popularitet sig skicka!

Men, när en gång, vid en af tidens slussar,
 Han återses, i all sin pryddo sträckt,
 Man tör af text, af sporrar och af drägt
 Inhemta, att, vid nitton seklers slut,
 En Stockholmsapotekare såg ut
 Precis, som en af Karl den tolfte bussar.

Frieri i det gröna.

NATURFORSKAREN.

» Säg, fröken, du, som, mönstergill i allt,
Har rättvist liknats vid en stjärna,
Som, i förening med en täck gestalt,
Har vett, som lifvar gammal hjärna,
Hur kommer det sig, att en hygglig sparf,
Som önskar ungarlslif att sluta,
Behandlas, såsom vore han en slarf,
Ovärdig att en fröjd få njuta?
Se, hur den käcke där på löfvig qvist
Förföriskt svänger sin lekamen,
Se, hur han sirligt kråmar sig till sist
För att behaga näpna damen!
Men hon, som kunde väl i huldrik maj
Den ömme göra till sin egen,
I stället visar sig i allo haj
Och flyger undan, helt förlägen.»

FRÖKEN.

»Ack, hvad skall en i botten känslig mö
 Grannlagenhet till nöjes svara!
 Dock må hon, fri för dem, som tadel strö,
 En tärnas dubbla art förklara.
 Den blyga, just som hennes glöd är störst,
 Likgiltighet plär simulera;
 Det liksom hör till hennes kön att först
 Och sist en smula kokettera —
 Alltjämt är lillan dock vid friarn fäst. —
 Väl sågs hon nyss hans nit ej löna,
 Men långt hon flög ej bort och nu som bäst
 Vill med sitt ja hans kärlek kröna.»

Ett helgon i våra dagar.

Då annektering ej hör till det rätta,
 En anekdot jag bör i rim försätta. —
 Hjältinnan var ett sådant dygdemönster,
 Att, ännu ung, hon sågs ifrån ett fönster
 Till strumpor, hängda på ett gårdsstreck, hasta
 Och blygsamt öfver dem en florsduk kasta,
 För att maskera väl de former trinda,
 För hvilka maskulina ögon vinda.

Kalsonger sågs hon äfven sätta
 Uppå pianoben. Hon gjorde detta
 Till upprätthållande af goda tonen,
 Som bör ackompanjera sånglektionen.
 Hon tvenne bokskåp i sitt förmak hade,
 I hvilka hon allt vittert undanlade.
 Det ena rymde karlaprestationer,
 Det andra endast qvinnokonceptioner.
 Hon sade: »ingen kan en åtgärd klandra,
 Som håller producenter från hvarandra.»

Af ålder böjd, vår oskuldshvita tärna
 Omsider sågs i dödens armar spjärna. —
 Då intet mer till räddning kunde göras,
 Man sporde henne, hvart hon skulle föras.
 Hon hördes svara: »Ack, ej bort till Solna,
 Att långsamt i familjegraf förkolna!
 I den tre bröder har jag sett försvinna,
 Två svågrar och min far, men ingen qvinna.
 Det passar ej för mig, som kysk förblifvit,
 Som öfver Frejas ärbarhet har skrivit,
 Till ledning för en sköldmö inför jarlar, —
 Att ligga *ensam* bland så många karlar.»

Ödet.

När koketteri har såsom tidsfördrif
I många år en fjolla sysselsatt.
Och, ej känslig nog för äktenskapligt lif,
Hon »öfverblifna kartan» hunnit fatt,
Sällan hör man henne sannskyldigt bekänna,
Att hon med »airer» släckt hos karlar älskogsglödet,
Eller att för högt hon bågen pläгат spanna.
Hon säger: »att jag ej blef fru, beror på — Ödet.»

När en tärna, öfver andlig styrka stolt,
Beger sig, orädd, på det hala ut,
Där förmås att göra en och annan volt
Och, sorgligt nog, ett snedsprång gör till slut,
Ärligt hör man henne sällan nog förklara,
Att till ett fall hon bragt det trygga högmodsfliödet,
Genom oförstånd ej fått sin dygd bevara. —
Hon hviskar: »ack, hvem öfvermannas ej af — Ödet!»

När en qvinna, lockad af ett vanskligt guld,
 Förenat sig för lifvet med en man,
 Hvilken hos moralen sätter sig i skuld,
 Ja, på familjens ofärd lägger an,
 Sällan plägar hon sin vänkrets underrätta,
 Att själf hon skaffat sig det krassa lefnadsstödet,
 Att hon till en annan hellre lit bort sätta. —
 Hon suckar: »lam jag är och blöder inför — Ödet.»

När en modets drottning inom lyxens port
 I dyr brokad ger sällskapslifvet — »schwung»
 Och, till följd af sitt begär att slå på stort,
 Ser botten på sin förr gedigna pung,
 Sanningenligt hörs hon sällan nog betyga,
 Att hon på hvetebullen tuggar knäckebrödet
 Därför, att hon låtit sina sedlar flyga.
 Hon klägar: »allt för tidigt klämdes jag af — Ödet!»

Ja, beqvämt det är att för den nöd och brist,
 Man sig åsamkat, skylla på hasard!
 Qvinnan tröstar sig, hvar gång hon något mist,
 Med det, som väcker ömkan hos en bard. —
 Denne kan ju i sin tur till känna gifva,
 Att, om han skumrik är, som portern eller mjödet,
 Men ej lämnar läsarn musten, som plär lifva,
 Beror det likaledes på en nyck af — Ödet.

Fem liknelser.

Om en gång inför världen tron skall gälla,
Att stekar kunna pengar föreställa,
Får *renstek* tycke af det kapital,
En man af värde lyckats samla. —
I tider, då det länder till skandal
Att i en grannes fickor famla,
Kan *renstek* liknas vid den bankkredit,
En fläckfriandel vunnit genom flit.

Lik *oxstek* under samma förutsättning,
Produkten blir, som ur en bankinrättning
En buffel lagt sig till. En slump gör rik
En Jöns, som saknar smak och snille.
En drul ses utan andlig gymnastik
Bli fet af lumpor eller kille.
Med *oxstek* likställd blir den sedelhög,
Som hemförts af en dumbom på en drög.

En *kalfstek* upprätthåller apparanser
 Vid visthusbrist och tynande finanser,
 Men blifver först en allmän favorit,
 Då den mer konsistens besitter.
 Märk väl den vida större appetit,
 Som väcks af »gyllne kalfvens» glitter! —
 »Min liknöjdhet för kalfstekssmak är stor»,
 Förmente mön, som kysstes af sin bror.

Likt *fårstek* är för visst det traktamente,
 Man hoppas få igenom testamente. —
 Det går nog lätt och ledigt för ett arf
 Att armod upp till välstånd bringa,
 En mönstergill att göra af en slarf,
 Att loford fram ur afund tvinga.
 En fårstek liknar guld i perspektiv,
 Som inger mod vid nöd och världsligt kif.

En *harstek*s egenskaper vill jag prisa:
 Med något verkligt sluta de en visa.
 Vid realisation man hyse tack
 För idealer, fyndigt funna.
 Man faktiskt har, hvad låg i annans fack;
 Man sätter sig på myntfyld tunna. —
 Med harstek bör man känna sig till fred,
 Om ock man vid min sångmö's sida leds.

En polsk fabel.

Fritt från portugisiskan af Sousa Cordeiro.

I ett litet hus på landet
Bodde ärlig gubbe, gumma rar.
Kärlek var föreningsbandet
Mellan dem ännu på gamla dar.

Hustrun till sin make sade:
»Skulle du af döden plötsligt nås,
Genast jag till sängs mig lade,
För att uti samma stund förgås.»

Gubben sade till sin gumma:
»Skulle du, min engel, från mig gå,
Slut för mig blef livvets summa,
Samma bår fick hädanbära två.»

Lika önskan, lika suckan
 Från de ömmas läppar höjde sig:
 »Gifve Gud, att sista luckan
 Öppnas först för mig och ej för dig!»

»Nog vi hafva rönt för resten
 Utaf livvets larm och grannars flärd.
 Må han komma snart, den gästen,
 Som oss vänligt för till bättre värld!»

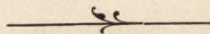
I detsamma hördes döden
 Slå med liens skaft på husets port.
 »Öppnen, ty jag undan nöden
 Bjuder eder pass till högre ort!»

»Ack, jag orklös är af gikten»,
 Ropte bleke mannen till sin fru,
 »Kan ej sköta portvakspligten.
 Öppna för den främling, söta du!»

»Svårt mig griper väderspänning»,
 Sade hustrun, på en soffa sträckt.
 »Sämre gör mig kalluftkänning.
 Gå till låset, man! Var ej förskräckt!»

Första steget mot den kunden
 Var för karl och qvinna lika styggt.
 Längre ej af kärlek bunden,
 Sökte hvar för sig en undanflykt.

Döden, föga böjd för skoning,
 Deras öfverläggning fann för lång,
 Bröt sig in i parets boning,
 Man och hustru tog på samma gång.

Edvard och Anna.

Blommor täcka marken,
 Sånger lifva träd.
 Knubbig gud i parken
 Smider på sitt städ,

Hvässer sina pilar
 Till sitt nästa fång. —
 Han sig öfverilar
 Likväl någon gång.

Klippor ett exempel
Gifva nog därpå,
När vid landtligt tempel
Eko säger så:

»Näckrosprydda Anna,
Som förtjuser mig,
Jag ett hosianna
Ville egna dig!

Men alltmer du gifver
Åt min tvekan stöd,
Möter ej min ifver
Med en lika glöd.

Har jag kunnat göra
Dig så stor förtret,
Att du ej vill höra
På förtrolighet?»

»Edvard, du förskräcker
Mig på fredlig färd;
Jag min hand ej räcker
Dig i denna värld!

Tänk, om någon visste,
Att i bredd vi gå,
Aktning snart jag miste,
Sjåls'ro likaså.

Nej, vi måste skiljas,
Sällskap går ej an,
Slikt kan ej beviljas,
Nog får jag en man!»

»Ros jag, grymma Anna,
Likväl skänker dig. —
Doft hos dig må stanna,
Törnen bli hos mig!»

De fyra årstiderna.

Och jag talade och sade: »Snälla fröken,
Säg en vän, som visst en smula är 'på röken'!
Hvilken är den årstid, som er bäst behagar,
Som är mest i stånd att ge er lyckodagar?»

Och hon öppnade sin rosenmun och sade:
 »Gode onkel, Kalle Vinter är den glade,
 Som förmedelst slädpartier och soiréer
 Lättast för en flicka in i hymenéer!»

Till en tös bredvid jag stälde samma fråga,
 Och hon sade: »Våren har en stor förmåga
 Att med blyg förgät-mig-ej och älskogsqwitter
 Göra skäl för känslor, som en mö besitter.»

Till en tredje vände jag mig sedan.
 »Sommartiden», mente hon, är bäst, emedan
 Under den med glans till Lysekil man ilar
 Och för visst därpå in i en lysning kilar.»

Till en fjärde flicka sade jag, förbryllad:
 »Hvilken årstid, sötnos, blir af er mest hyllad?»
 »Hösten», sade hon, »enär vid löfvens fällning
 Säkrast qvinnor få hos män en bofast ställning.»

Amor signe eder, hulda tärnor fyra,
 Som till hjärtats fromma låten hjärnan yra! —
 Ifren mindre för att kanske få en nolla,
 Flammen mera se'n för att en man behålla!»

Gräfskrift öfver en hjälphustru.

Här hvilar en gumma, som aldrig fick känna,
Hvad lugn ville säga, som ut måste ränna,
Sin trötthet, sin oro och leda att öka,
Att byka och baka, att mangla och stöka. —
På slutet hon sade: »Väninnor, jag tågar
Till ställe, där aldrig ett hushjon man plågar,
Där aldrig man tjänar ett herrskap, som kinkar,
Där aldrig man skurar och handskas med hinkar,
Där aldrig man stryker och dammar och piskar,
Där aldrig man kokar och aldrig man diskar,
Där aldrig det gäller att vaggvisor sjunga,
Där aldrig man fruktar en matmoders tunga,
Där aldrig man kläder på streck har att hänga
Och spjäll att, gunås, uti rättan tid stänga. —
Med tårar af kaffe begängelsen firen,
Med kringlor, ej kransar, min grafkulle siren! —
Må himlen i nåder en hjälpmadam höra
Och evigt ej ge henne något att göra! —

Amors dvala.

Efterbildning.

Amor under sömn en gång
Sans och känsel miste.
Venus efter vaka lång
Råd ej mera visste.
Gracer mun i hvar sin tur
Åt den sköne räckte.
Fåfångt! Ur hans djupa lur
Intet honom väckte.

Upp till Jofur Venus flög:
»Du, som kan hugsvala
Hjärtan, uppväck, Fader hög,
Amor ur hans dvala!»
»Lugn, till jorden återvänd»,
Hördes Jofur svara,
»Junos tjänstmö, af mig sänd,
Skall din son bevara!»

Jofur Jalusien bjöd
 Gräns för sömnen sätta. —
 Om ej Amor ur hans nöd
 Bragtes af den rätta,
 Säkert är dock, att han blef
 Från den stund mer vaken,
 Sig ibland bak örat ref,
 Grubblande på saken.

Menniskans anlete.

Fronti nulla fides.

JUVENALIS.

» Se den gamle vises panna,
 Se en tafla af det sanna,
 Som ger sekler dag!
 Se en blick ur hjältens öga,
 Se ett elddrag af det höga,
 Som ger världar lag!»

* * *

Så vid lyran länge se'n
 Sjöng den härlige Franzén.
 Nu, vid slutet af hans sekel,
 Hojtar, oförskämd, en räkel:

* * *

Slå en granne på hans panna,
Ädla anletet förbanna,
Så är tidens lag.
Näfvar vise sig ej tröga!
Blånad sätt kring träffadt öga,
Var ej dum och svag!

Om en broder dig vill snäsa,
Nagelfar på stund hans näsa!
Ej hans öron släpp!
Räck åt honom giftigt tungan!
Skällsord skymfligt ös ur lungan,
Tills han hänger läpp!

Bjud den häpne dra in hakan!
Om han blek är, som ett lakan,
Håll dig själf vid färg!
Blodig honom gör kring truten,
Ingif mannen på minuten
Aktning för din märg!

Om åt fanders han dig sänder,
Visa honom oxeltänder,
Bit hans svullna kind!
Om han spottar dig i synen,
Rynka ej blott ögonbrynen,
Peta honom blind!

Visar han ej tårfull ånger,
Uppryck rest af polisonger,
Vrid hans käft ur led!
Öfver fallen like hukad,
Gläds åt ansigtsfägring stukad!
Så är skick och sed.

* * *

Kråka, utan tvifvel skral,
Härma vill en näktergal. —
Ej en melodi han skapar,
Endast bakvändt efterapar.

Hjelp, Samuel!

Rimsaltad starfsylta.

Den kan vara *lång*, som kom *till korta*
I den högre societeten,
Där han var förmäten.

Gästfri kan en bagare ej vara:
Såsom stor *bulvan* han lockar
Likväl till sig skockar.

En *baron* ej städs är en *fri herre*.
Grefve stundom ned sig *gräfver*
Eller sig förhäfver.

Gammal nucka, misslynt, ful och sluten,
Blir *intagande* vid målen,
Då hon tömmer skålen.

När du i familjekretsen *vitzar*,
Säg ej: »*Hu, mor!*» till din Mutter!
Hon kan blifva butter.

»Man förlorar icke, fast man *tappar*»,
Sade, leende åt kunden,
Dragaren vid sprunden.

Skänk jag har, som aldrig *skänk* har varit,
Ty jag löste den med pengar
Jämte boets sängar.

Lycklig den, som flintskallig är blifven!
Af *hårresande* beklämning
Han har ingen lemning.

Illa kan *tilltyga* dig en qvinna,
Som, för att bekomma *tyger*,
Till din gunst sig smyger.

Ej till stridens brännpunkt sig begifve,
Utaf ärelystnad drucken,
Den, som lätt blir *stucken!*

Brott begår mot goda tonen gästen,
Som, när han från bordet uppstått,
Ifrar strax för *uppbrott*.

Ej *utlakad* hustrun är, som känner
Kraft och lust att ge sin make
A la daube på *lake*.

Till sin tröge fästman, Curt, skref Stafva:

»Tinar ej hos dig, Curt, isen,
Isar jag *kurtisen*.»

»Jag ordentligt blef, minsann, *friserad*,
Då jag kom som brud till Frisen»,
Sade en gång Lisen.

Hand jag doppar ej i *lotterier*;
I allt annat går till botten,
För att vinna *Lotten*.

Mig *nykyrklig* förefaller presten,
Som man hör *uppbyggligt* yrka:
»Bygg åt mig en kyrka!»

När helt plötsligt *Fehr* af döden fälades,
Sade allmän saknad ärligt,
Att det var *förfärligt*.

Med en *husa* bör man ej *husera*;
Den, som själfrespekten mister,
Fastnar lätt i klister.

Ytlig torde unga damen vara,
Som är fallen för att skryta
Af sin vackra *yta*.

Fruar fordom buro *negligéer*.
 Nu de liksom *negligera*
 Sina män dess mera.

Qvinnan, som till »*Bikupan*» sig sällar,
 Vill från höger och från venster
 Skörda *biförtjenster*.

Rädd för *'stickord*, sitter mön på *nålar*,
 Då en fru på syförening
Spets ger åt sin mening.

En *lanterna* ses sitt ljus bevara.
 Mången *landttärna*, som flammad,
 Kort därpå har ammat.

Variété behagar starka könet;
 Qvinnor — sömnlöshet dem straffe! —
 Älska allt slags *kaffe*.

Låghalt Albert går på Lejonbacken.
 Jag af *högre halt* bland vänner *g g g*
 Icke någon känner.

Bore rasar ju, då sol ej gassar;
 Men för kossor, höns och nassar *ah*
 Sverges *kli-mat* passar.

»Allt är *klart* och klappadt», sade köksan,
Då en gång på mun och ännu
Sotarn kysste henne.

Jernvägsstyrelse, som, fri för *krångel*,
Annonserar efter *trassel*,
Borde smaka hassel.

Mållös, en och annan lemna *taffeln*,
Se'n från *målsmän* omkring bordet
Vitzarn tagit ordet.

En smula kirurgi.

Vi veta alla ju, att kirurgi
Har stora framsteg gjort på sista tiden,
Att det, som daning fick i teori,
Som palmen, spirat upp ur kunskapsstriden,
Att den i mage skickligt förda knifven
För många är en räddningsplanka blifven.

Fast jag ej åt en undergörarflock
Mig anförtror i Eskulapii tempel,
I knifvig sak jag vill berätta dock,
Hvad mig har sagts. I följande exempel,
Som vidrör bistert handgemäng med Döden,
Är korthet väl för nervsvagt folk af nöden.

En Petterson på bår till sjukhus kom. —
Han ofta nog till Bacchi lof krökt armen.
Till sist på fläsk han sväljt för mycket rom
Och nu af röta led i ena tarmen.
Kring honom fackmän vid ett bord sig stälde. —
Att skära bort och lägga till det gälde.

En Anderson, som nyss i säng bredvid
 För alltid mistat känsel, smak och tycke,
 Var ännu varm. Man tog i lagom tid
 Utaf hans bästa tarm ett lämpligt stycke
 Och åt den biten redde säng och säte
 I Pettersons förslitna innanmäte.

Det lyckades, men kuren blef ej kort.
 Den sjuke inre vedermödor hade. —
 När, frisk till slut, han, glad, begaf sig bort,
 Man honom framför allt på minnet lade
 Att städs med endast enkel mat sig nära,
 Att aldrig någon hetsig dryck förtära.

Ännu står tarmen bi, där den blef sydd. —
 När bröder Petterson vid festbord truga,
 Han svarar dem, för visso något brydd,
 Men äfven utan möjlighet att ljuga:
 Af lust att tömma glas med er jag sjuder,
 Men vännen Anderson det rent förbjuder.

Fritänkaren och hans unge vän.

Fritänkaren.

»Det händer så på tidens strida elf,
Att jag blott tror på det, som jag förstår.
En slump mig förefaller menskolifvet,
Alls intet är oss bortom döden gifvet.» —
Så sade, högst belåten med sig själf,
Vid frukostbord en man med gråa hår.

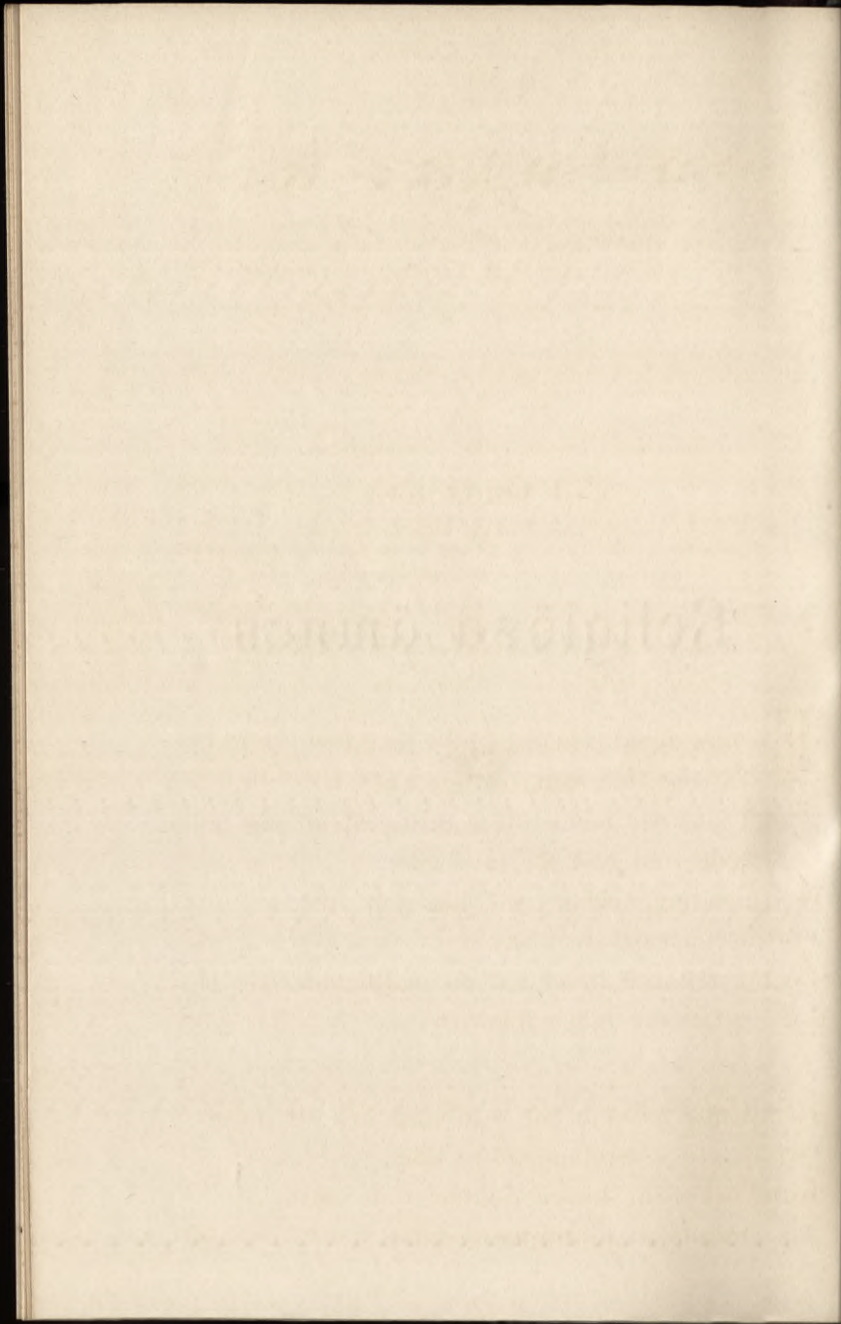
Unge vännen.

»Förstår du, hvarför elden smälter smör
Och ger i samma panna hårda ägg? —
Dock tror du fullt och fast uppå omletten
Och låter väl dig smaka nu den rätten. —
Att prata bredvid mun dig gudlös gör
Och sätter äfven fläckar på ditt skägg.»

Religiösa ämnen.

Till Guds ära.

*There is an Eye that never sleeps
Beneath the wing of night;
There is an Ear that never shuts
When sink the beams of light.*

HEBER.

En lofsång till världsalltets Konung jag höjer,
Till tack för mitt timliga väl;
I stoft för hans fötter mitt hufvud jag böjer
Och beder om nåd för min själ.
O Herre, jag vördar i mörker och yra
Förklaringens fäste i skyn!
Förlåt, att med hand vid en skälfvande lyra
Jag nalkas din helga försyn!

Då qvinlig passion gaf min ungdom ett möte
Och famntog min mornade lust,
Kom oskulden, buren i lättsinnets sköte,
Att stranda på njutningens kust.

Då lyfte din ande mitt sjäslif ur gyttja,
 Mig röjde en vårdkas i hast;
 Då lät du min ånger ansträngningar nyttja
 Till lyckosam strid emot last.

Hur ofta du nedgår till armodets gränder
 Och gifver åt lidandet tröst!
 Hur ofta förlänar ej strålen, du sänder,
 En vårdag på mulnande höst!
 Din kärlek oss följer från vaggan till grafven,
 I tvifvel, i glädje, i gråt;
 Du miskund oss bjuder till lands och på hafven,
 I nödtorft, i välstånd, i ståt.

Hur illa de göra, som ej ge sig mödan
 På knä att dig tacka en gång
 För helsan, för hemmet, för klädseln, för födan,
 För barrskogens sippor och sång!
 Än värre: hvad gräsligt, hvad fåvitskt elände
 Att icke bekänna, o Gud,
 Dig vara den tronande makt utan ände,
 Som delar ut Skaparebud!

Vår kroppsliga fägring förtäres af mullen,
 Då själen sitt skal ej bebor;
 Men gnistan, vi födas med, högt öfver kullen,
 Vi bäddas i, lefver, jag tror.

Hvad jorden, vår moder, oss gifvit, går under;
 Men det, som dig, Herre, tillhör,
 Kan icke för tid eller siarefunder
 Så råka i nöd, att det dör.

Dig, käre, förbarmande Fader, jag prisar
 För, hvad dina barn du beskär,
 För alstrande värme, för härdande isar,
 För allt, hvad du visar och lär!
 Förlåt, att min tynande stämma ej mäktar
 Till fyllest betona ditt lof,
 Förlåt, att min suckan på aftonens flägtar
 För svag är att hinna ditt hof!

Guds kärlek.

Fritt från franskan efter R. Salliens.

Gud, din kärlek hugnad ger mitt sinne!
 När jag blickar upp till templets tinne,
 Mer djup mig synes himmelens azur!
 Menskovänlig visar sig därinne
 sublim natur.

Om jag föga är i stånd att fatta
 Gudalågor, rundt om jorden satta,
 Må dock för mer, än något timligt väl,
 Städse jag det dyra offret skatta,
 som tvår min själ!

Englar inför alltets Gud sig täcka,
 Vingar öfver hvita former sträcka
 I salig känsla af bekommen nåd.
 Hopp om tillgift mig de hulda räcka
 och tröstförråd.

Stadig tro på Herrans kärleksifver
 Längtan till förklaringsstimme gifver;
 Jag ser framför min själ en ocean,
 Där till hemmets perlkust ångern drifver
 förirrad svan.

Bär mig, Jesu Krist, på dina armar
 Till en Far, som gärna sig förbarmar,
 Som, sedan du på korset gjutit blod,
 Sänder aldrig mer, då straffskäl larmar,
 en syndaflod.

Då till slut min afskedsstund är hunnen,
Tråden af mitt lif till ända spunnen,
I himlen, Gud, din kärlek helge mig!
Bättre där skall, efter seger vunnen,
jag lofva dig.

Oro, Hopp och Kärlek.

När, tryckt af oro och bekymmer,
Ditt känslofulla sinne lider,
När molnens mängd din himmel skymmer,
Och vemod i ditt hem sig sprider;
Det ljufligt är att af en vän
Bekomma lefnadslust igen.
Den vännen heter Religion.
Hon hugnar själen genom — Tron.

När på din bana genom lifvet,
Af förmän glömd och förbigången,
Du, kraftlös efter långa kifvet,
I harmens bojor ligger fången;
Det fröjdfullt är att hemta tröst
Hos en, som med sin milda röst
Ett fridens tempel låter opp:
Den vännen är — odödligt Hopp.

När du en själsförvant ej finner
I flärdens glitterströdda salar,
När ej för dig ett hjärta brinner
I egennyttans kulna dalar;
Då är det godt att känna glöd
Hos en, som trofast är i nöd.
Den vännen dig på vingar bär.
Hans namn — oändlig Kärlek är.

Tro, Hopp och Kärlek, dessa trenne,
Sig te, som gnistor underbara
Af elden kring Allfaders änne. —
Och, när de genom etern fara
Som sändebud från Herrans hus
Och träffa oss bland jordens grus,
De säga, att en huld Försyn
Dem sändt att leda oss till skyn.

Sådd.

När framåt jag åkte på vägen
Till villa, vid kyrka belägen,
Jag märkte en bonde, som sådde
Och sådde så fort, han förmådde.

Det blixtrade, började blåsa;
Min springare tog till att flåsa.
När åt mig jag drog mina tömmar,
Föll regn rundt omkring mig i strömmar.

Då ropte jag, full af förvåning:
»Hur går det, min vän, med din såning?
Du tör i så rasande väder
Förderfva så helsa, som kläder!

För resten ej mycket det gagnar
Att här, bland förödelsens agnar,
En åker på senhösten rifva,
Till bäddning af korn under drifva!»

»Ack, Herrel!» — så sade min bonde, --
»Jag räds ej för själfve Hin Onde,
Ej heller för åskvigg, som fräser,
Så länge min trosbön jag läser.

Den prest, som ger helgd åt min kyrka,
Har lärt mig att himmelen dyrka.
Ur vånda, ur armod och möda
Uppspirar Förklaringens gröda.

Försynen skall brodden bevara,
Till vårsol och värme den spara. —
Bedröfvelse — Gud det tillstädje! --
Kan blifva en moder åt glädje.»

Vördsamligen hatten jag lyfte
Till tacks för hans ord och hans syfte,
Beslöt honom likna i nöden,
Till vinning af skörd efter döden.

Klagan.

Efterbildning från engelskan. Af amerikanaren Wilde.

Mitt lif är likt en lundens ros
Med öppen barm för morgonglöd,
Som, när en dag har flytt sin kos,
Af själfsvåld bruten, ligger död.
Den sköna dock af dagg betäcks;
Att fälla tårar Flora väcks
Af den, som skonslös tedde sig. —
Men ack, hvem tör begråta mig! —

Mitt lif är likt ett vackert blad,
Som sig i ekens krona höll,
Men som, då änders långa rad
Mot södern flög, förfrös och föll.
Nu klagar gårdens patriark,
Att han får afklädd stå i park.
Hans suck hörs öfver öde stig.
Men ack, hvem suckar efter mig! —

Mitt lif är likt de färska spår,
Som vandrarns fötter tryckt i sand,
De där det första svallet når
Och plånar ut på tidens strand.
Men, ångerfullt, att vågor lagt
Sitt skum på, hvad du gjort och sagt,
Hörs hafvet döna efter dig. —
Men, ack, hvem tör väl sörja mig! —

Mitt lif är likt den milda brand,
Som solen ter i aftonstund.
Den säger oss på haf och land,
Att nåd är bygd på kärleksgrund,
Att efter skymning stjärneljus
Skall strömma ned från Herrans hus,
Att frid skall efterträda krig,
Barmhertighet förlåta mig.

Själsfröjd.

Dyster tolkning af Allfaders lagar
Gifver hos de fromma stöd åt tron,
Att just det, som menniskan behagar,
Lättast skadar hennes religion,
Att hon endast uppå törnestigar
Varder sedligt ren så väl, som vis,
Och på den natur, som hon bekrigar,
En gång vinner segern och dess pris.

Lär oss icke nåd för rätt på jorden,
Att barmhertighet bor ofvan skyn?
Är för själens blick ett irrsken vorden
Himlens hägring öfver jordedyn?
Hvarför söka att i lifvet släcka
Hvarje låga, som oss uppåt för?
Hvarför låta fröjder oss förskräcka,
Äfvensom den glöd, som lyckliggör?

Väl går den, som, utan bot och späkning,
Samvetsenligt gör i allt sin pligt!
Väl går den, som, för det godas räkning,
Ser Försynen an med tillförsigt,
Som, då solen ler, då åskor ljunga,
Böjer knä för Herrans fotapall,
Men hans godhet hellre vill lofsjunga,
Än begråta städse Adams fall!

Njut af det, som dygd med fröjd förenar!
Skaparn sina anletsdrag dig gaf.
Han med ljus — med mörker ej — dig renar.
Gråt allenast vid en broders graf!
Bortom allt, du mäktar eftersträfva,
Tronar Den, som har dig unnat lif.
Döden kan ej själen af dig kräfva. —
Jubel därför åt din Fader gif!

En seger.

En fager gosse om fyra år,
Med blåa ögon och lockigt hår,
Veckan igenom lider.

En huldräk mor vid hans hufvudgård
Med brutna krafter, af oro tård,
Händerna ängsligt vrider.

Den lilles far i ett inre rum,
Af ångest gripen, af smärta stum,
Ömkan omkring sig väcker.
Emot hans förstling, som difteri
Med envis styggelse håller i,
Döden sin lie sträcker.

En doktor, hågad att nyttja knif,
Till fromma för ett så hotadt lif,
Ser, hur ett gift kan härja,
Och hvisskar, sorgsen: »För sent, o ve!
Blott Gud er gosse kan bättring ge,
Stål ej kan honom värja.»

Föräldrahjärtan en bön härvid
 Till himlen höja: »Allfader blid,
 Se till vår son i fara!
 Du har den käre oss en gång skänkt.
 Må nu din nåd, till oss arma sänkt,
 Älsklingens lif bevara!» —

Till husets port genom moln af dam
 Ett bud från staden nu ilar fram,
 Hastigt ur sadeln hoppar.
 En vän, som hört, hvad familjen händt,
 Att mota Döden har honom sändt,
 Väpnad med serumdroppar.

För första gången i denna trakt
 På nya medlet man gifver akt;
 Läkaren misstro hyser.
 Men stadig tro till en mild Försyn
 Hos far och mor gör, att ljus från skyn
 Genom förtviflan lyser.

Vid barnets sida, med tankfull min
 Sig doktorn lär, hur en ny vaccin
 Feber kan öfvervinna,
 I morgonväkten med glädje ser
 I gossens svalg, att ej smittan mer
 Väfver en trådig hinna.

»O himmel» — ropar den lärde, rörd —
 »Ert barn är frälst! Jag ett vittnesbörd
 Här om Guds allmakt eger.
 I läkarkonsten en ny metod
 Mig lär, att ympning med tillredt blod
 Gifver i nöden seger.»

Min själ och jag.

*Oui, l'âme est immortelle; oui, tu dis vrai, Platon:
 Cet instinct est dans nous plus fort que la raison.
 De là naissent en moi ces mouvemens rapides,
 Ces élans inquiets vers des biens plus solides.*

CLAUDE JOSEF DORAT. † 1780.

Själ! Hvi har jag under livvets strider
 Fana stundom fört mot samvetslagar,
 Förbehållit mig i onda tider
 Själfvisk förmånsrätt till goda dagar?
 Har jag vinning skördat af min sträfvan
 Att kring egen tinning lager sätta?
 Grafvens mörker nalkas jag med bäfvan,
 Ty jag ofog sällan lyckats rätta.

Själ! Emottag af mitt hjärta ånger
 Öfver synder, i min vår begångna! —
 Oskuld gaf jag lof och pris i sånger,
 Höll dock vid en lusteld känslor fångna.
 Jag, en bubbla blott på tidens strömmar,
 Mäktar ej vid strand min tomhet fästa.
 Jag för timligt väl för mycket ömmar,
 Då du, själ, blott kort får jorden gästa!

Vår lekamen — så var väl Guds mening —
 Detta skal, som menskosjälen höljer,
 Skall ej stå i oskiljbar förening
 — Såsom amen bönen troget följer —
 Genom sekler med sin kärna — anden.
 Långe höll ej dufvan sig ur arken,
 Öfver vattendränkta syndalanden,
 Förr'n hon återflög till Patriarken.

Du, o själ, af Herrans glöd en gnista,
 Sänd att evigt lif för mig förklara,
 Vet, hur barnatro jag kom att mista
 Till det bokstafsensligt underbara.
 Håll mig med ditt ljus vid sanna kyrkan,
 Låt mig ej i andlig irrgång trefva!
 Egnar jag Allfader stadig dyrkan,
 Skall, o själ, min död du öfverlefva!

Själ! Ditt löftesspråk förmår jag höra,
 Äfven om min blick din form ej skådar.
 Ljuflig tröst du lägger i mitt öra,
 Salig huggnad åt mitt väsen bådard,
 Låter mig serafisk fröjd förnimma,
 Gör, att död i nådens famn mig sluter,
 Gudastrålar i min aftontimma
 Genom tårar i mitt sinne gjuter.

Symn.

Gud! Jag ville dina verk besjunga,
 Prisa dig för, hvad du kan och vet.
 Ej förmår dock någon mensklig tunga
 Efterbilda din fullkomlighet.

Själen, sorgsen, tård af oro, kastar
 Ned sin samvetsbörda för din fot.
 Du, som ånger är bevågen, hastar
 Att med tillgift syndarn ta emot.

Världsackorder rundt omkring betona,
Hur din stämma, Fader, ger oss stöd.
Röster, som med himlen oss försona,
Hugna dina barn i själanöd.

Alltet fylls af dina många under:
Sol och måne, stjärnor, land och haf.
Vredens kännetecken: blix och dunder,
Du till varning menskligheten gaf.

Högre dock, än skyar, land och vatten,
Evig t huld, din stora kärlek står,
Sprider sanning, frid och ljus i natten,
Öfverallt på onda makter rår.

Känslolös är den, som, väckt ur gruset,
Tack ej bär för lif och dagligt bröd;
Och det sinnelag är genomfruset,
Som ej veknar under himlens glöd.

Jag, Världsherre, lyder dina lagar,
Till din sedelära sluter mig,
Bjuder rädda lyran alla dagar
Fatta mod och värdigt hylla dig.

Förbi.

Det sorgligt är, då man på allvar tänker,
Hur allt i lifvet efter hand förgår,
Att det, som oss i dag ett nöje skänker,
I morgon kanske manar fram en tår,
Att blommans doft, att qvinnans fägring svinner,
Att bardens sång ej bortom grafven hinner.

Af lif och lust det unga sinnet spritter,
Och hjärtan fyllas utaf känslors glöd.
Vid minnets urna filosofen sitter
Och klagar öfver vittra vänners död.
»Framåt, framåt!» Det i hans öron ljuder.
Men larmet ingen tröst den gamle bjuder.

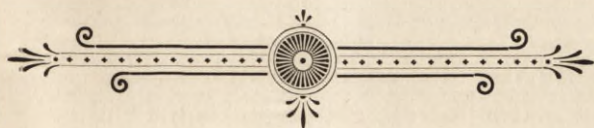
Bör han likväl ej ifra för det sköna,
Det goda, som förädla i förbund?
Bör ej med strängars helsning han belöna
De snillen, hvilka tjust på jordens rund?
Låt vara, att ett yngre släktes yra
Ej sammanstämmer med föråldrad lyra!

Hvarthän vill ärelystnad världen föra,
Har något folk af glitterverk behof?
Har menskan ej fått nog att se och höra,
Hvi är hon då för vinstbegär ett rof?
Må hellre hon likväl Försynen prisa
Med helgdagssång, än med en hvardagsvisa!

En liten tid, och sol ej mera skiner
På den, som fann i världsackorder fröjd.
En alpros, hotad utaf höstlaviner,
Sitt hvita hufvud lägger ned, förnöjd.
En trubadur på jord ej länge dröjer:
Han sänks i mull, till Gud hans själ sig höjer.

Det sorgligt är, då man på allvar tänker,
Hur allt i lifvet efter hand förgår,
Att det, som oss i dag ett nöje skänker.
I morgon kanske manar fram en tår,
Att blommans doft, att qvinnans fågring svinner,
Att bardens sång ej bortom grafven hinner.

Frid.

Vindar öfver oceanen ryta,
Vågor täckas utaf skum därvid.
Några famnar under hafvets yta
Råda lugn och frid.

Blixtar genom svarta molnens skara
Plötsligt göra slut på trägen id.
Hvita skyar ofvanom förklara,
Huru där bor frid.

Hjärta, hvarför så vid pröfningsskiften
Storma i ditt lilla rum en tid?
Kan, som före vaggan, bortom griften
Du ej ega frid?

Sinnesyra, du, som af passioner
Ledts att rasa under livvets strid,
Bjuda dig ej himlens blida zoner
Hvila, ro och frid?

Ärelystna själ, förnuftet säger:
 »Endast för det goda kämpa, lid!
 Hugna dig skall se'n i nådens läger
 Stjärnbekransad frid.»

Vid Charlotte Crusenstolpes
 graf.*

Stockholm d. 6 okt. 1896.

Hvila i ro,
 Undan bekymmer!
 Grafven, vi tro,
 Helgelse rymmer.
 Lifsstrid förtär
 Själarnas helsa.
 Gud, städse när,
 Ville dig frälsa.

Hösten har ryckt
 Från oss en blomma,
 Döden i flygt
 Fälde den fromma.

* Fröken Crusenstolpe dödades af en velociped.

Ädla Charlotte,
Plötsligt du svunnit.
Frid har du nått,
Palm har du vunnit!

Ofta ditt bröd
Mättat de arma,
Ofta ditt stöd
Hållit dem varma.
Ömhetens skärf,
Lindrände nöden,
Hejdar förderf,
Hofsam gör döden.

Därför nu nåd
Krönt har din längtan,
Kärleksförråd
Skärat din trängtan.
Endast din kropp
Bäddats i mullen;
Anden for opp,
Gästar ej kullen.

Höjd öfver gråt,
Gjuten af vänner,
Du på din stråt
Salighet känner.

Englarnas kör,
Kring dig i höjden,
Ljuf för dig gör
Eviga fröjden.

Eremiten.

Fri öfversättning från engelskan efter Parnell.

En söderns son, af ingen känd, af ingen sedd,
Blef till ett ökenlif af helig ifver ledd.
På mossa i en grottas hägn han hvila fann
Och näring af en källa och af frukter vann.
Från mensklig yra skild och fri för världens larm,
Allfader bjöd han tack och lof ur sorgfri barm.

Ett lif, så himmelskt rent, serafisk prägel bar,
Tills en betänklighet den ömmes hjärta skar:
Att lasten förde stått, där dygden tiggde bröd,
Såg ut, som ville Gud åt väld förläna stöd.
Så skärt, som förr, ej därför brann den frommes
hopp;
Ja, tvifvel reste sig alltmer mot trona opp. —

Det händer understundom, när en insjö fått
 Naturens bilder till sig på ett fält af blått,
 Att höjder, klippor, träd och stränder gruppvis le
 I spegeln, som najader vänligt förete.
 Men, om en sten den lugna ytan plötsligt rör,
 En krans af vågor strax all ögonfägnad stör;
 I skilda delar ängar, hagar, sol och sky
 Vid svallet från hvarann i stor förvirring fly.

För att af böcker, vise män och klara skäl
 Sig lära tänka fördomsfritt och handla väl,
 Och framför allt, för att ej hysa tvifvel mer
 Om Guds rättfärdighet i, hvad på jorden sker,
 Tog eremiten fram sin länge gömda staf,
 I hatten pilgrimssnäcka satte och begaf
 Sig ut på forskningsfärd. Det gälde att förstå,
 Hur långt i samband onda dåd med dygden gå.

Ej lätt gick resan öfver fotsdjup sand, och lång
 Igenom snår och öfver träsk blef vandrarns gång.
 När aftonsol omsider på ett strömdrag sam,
 Ur palmlund steg en yngling till hans sida fram.
 Hans ansigtsfärg var ljus, en enkel dräkt han bar,
 Och långa håret rundt om halsen lockigt var.
 Han till den vördnadsvärde ropte: »Fader, hell!»
 Hvertill den gamle sade: »Käre son, god qväll!»

Med trägna frågor se'n och blida svar gick fort
 Den tid, som dagen kräft att uppnå nattens port.
 Ett enigt skick förbund med skilda åren knöt,
 Och själafrändskap ung och gammal sammanslöt.
 Så gör en ek den späda murgrönsplantan stark,
 Hvars friska färg förskönar ekens skruppna bark.

En mildrik skymning nu tog solnedgångens plats,
 Ej långt från vägen reste sig ett stolt palats.
 En qvällens hviskning, under himmel purpurröd,
 Att söka nattlig hvila trötta skaror bjöd.
 Vid månens silfverljus gaf pilgrimsparet akt
 På fiskbassängers och statyers marmorprakt.
 Förnäme egarn till så paradisisk gård
 Åt dem, som ledo nöd, gaf gärna kost och vård,
 Men, ack, bredvid en gifmildhet af vackert slag,
 Stor egenkärlek lade uti öppen dag!
 De begge männen re'n i vestibulen se
 Betjänter kråma sig i elegant livré.
 På mattprydd trappa värden dem till mötes går,
 I präktig sal dem läcker aftonvard består;
 Dem leder se'n till hvar sin sammetsklädd paulun,
 För att strapatser byta ut mot ejderdun.

Aurora träder fram i rosenflammig dräkt,
 Sefiren lifvar sykomorer med sin fläkt;
 Dryaden, kysst af morgondagg, i parken står,
 Och Flora sätter tusenskönor i sitt hår. —

De begge vandringsmännen, väckte på en gång
 Till frukost af orangelundars fågelsång,
 Beundra framför allt en bågare af guld,
 Som, full af ädelt vin, dem räcks af värden huld.
 Förtjuste öfver, hvad de sett och hvad de fått,
 De ödmjukt buga sig och lemna lyxens slott;
 Ej förr likväl, än, obemärkt i dryckessal,
 Den yngre gömt hos sig den dyrbara pokal. —

Lik den, som plötsligt ser på solig trädgårdsgång
 En orm i bugter, färdig till ett anfallssprång,
 Och drar sig för att utan pansar eller pil
 Inlåta sig i strid med sådan led reptil,
 Så eremiten nu af skam än röd, än hvit sig ter
 Och tror sitt kylda hjärta aldrig klappa mer,
 Då vännen på en stig, som inåt skog dem drar,
 Ur klädesgömma fram den gyllne bågarn tar.
 Af harm den fromme brast hart nära ut i gråt,
 Ej vågar likväl säga: »Här vi skiljas åt!» —
 Han höjer under suckan upp till Gud en bön:
 »Förlåt, att gästfrihet fick sådan tack till lön!»

Se'n paret under tystnad fortsatt långsam färd,
 Hörs åskan mullra öfver närbelägen fjärd.
 I svart bemantlar sig en hittills blåklädd sky,
 Och skrämde djur till sina skilda gömslen fly.
 Mot en orkan, af säkra kännetecken tydd,
 Besluta männen sig att genast söka skydd.

De ila till ett hus, som, bygdt på stenig mark,
 Ej prunkar med alléer, trädgård eller park.
 Dess herre är, fast rik, af karg och stram natur.
 Emellan mitt och ditt han rest en skiljemur.

Just som de hinna fram till ogenhetens dörr,
 En storm, hvars like sällan drabbat armod förr,
 Dem öfverföll. Vid elementens raseri,
 De döfvas af en knall och genomvåta bli.
 De bulta länge på och söka medelst rop
 Att skilja kolf och bleck, som liksom lödts ihop.
 En smula tinar upp omsider värdens frost,
 Och, tveksam bakom aflyft bom, han bjuder kost.
 Allt, hvad därinne ses, af fattigdom har sken.
 I halfvärmd spis en soppa kokas blott på ben.
 Ett bröd af grof, — ett vin af sur beskaffenhet,
 Bevis, vid intrång, ge på misstro och förtret.
 Ja, sedan solsken tordönsvädret efterträdt,
 Uppmanas paret af den njugges ord och sätt
 Att söka nattqvarter i ljungen utanför. —
 Snart männens afskedstack ock girigbuken hör.

Den gode eremiten frågar nu sin själ:
 Hur kan förstånd så vara snikenhetens träl?
 Hvi hopas kapitaler på en enda hand,
 Som, spridda, skulle lyckliggöra folk och land?

Men hur med penna återge den gamles blick,
 Då reskamraten några steg tillbaka gick
 Och åt den snåle gaf det gyllne dryckesmått,
 Som samma dag i bättre världens gästsal stått?
 Hvi tanklöst vedergälla på så kostsamt vis
 En girigs snöda sinnesart och magra spis?

I tacksam sinnesstämning paret framåt gick;
 Af aftonrodnadsguld naturen skönhet fick.
 Kristaller glittra qvar på mandelträdens blad
 Och bjuda återsken af stjärnors myriad;
 Med södern sluter himlen kärleksrikt förbund,
 Då dagen gifver natten glöd i skymningsstund.

Men eremiten, mån om ljus i sanna tron,
 Fördjupar sig alltmer i ängslig reflexion:
 Hur kunde svennen, som med honom enat sig,
 Så illa fara fram på lärospånens stig?
 Hvad först ett lagbrott var, blef sist en dåres bragd. —
 Han, än af harm och än af ömkan, blir försagd.

Vestalisk huldmö nu, i mörka färger klädd,
 Vid irrbloss manar bygdens folk att söka bädd.
 De begge vandringsmännen i detsamma nå
 En bred portal, hvars dubbeldörrar öppna stå.

Där bor en man, som aldrig vände nöd sin rygg,
 Som lefver året om, i landtlig enfald trygg.
 Som delar med sig, hvad den Högste honom gett,
 Ej prunkar med sin lyx, ej heller yfs af vett! —
 Se'n eremiten signat huset och dess värd,
 Blir aftonvard dem begge frikostigt beskärd;
 Men, innan gästfrihet till sängs dem låter gå,
 Den mönstergille herrn till orda tager så:

»Från snåla anlag fri och oberörd af ståt,
 Består jag er, hvad nödigt är på dygdens stråt.
 Må ärlig sträfvan leda till ett ädelt mål,
 Åt själen gifva frid, åt trötta lemmar stål!
 Deltagen nu, jag ber, i husets aftonbön
 Och gifven Den, som skänker allt, en sång till lön!»

På bågig bana rullar Phœbus fram sin char.
 Till frukost håller värden begge männen kvar.
 De se ett barn i vagga, måltidssalen när;
 Den yngre stryper det — ett ögonblicks besvär. —
 Förtviflan röjer sig i eremitens skick,
 Då utåt väg han efter sådan gerning gick.
 En låga blå, ur plötsligt öppnad afgrundsport,
 Ej större fasa ger, än nidingsdådet gjort: —
 Ack, hvad! Den nyss så glade världens ende son! —
 Den ej af andra kände mördarn flyr han från,
 Men darrar så, att denne honom hastigt når
 Och med vältalighet på hat och afsky rår.

I bygd, af stigar full, att hitta är ej lätt.
 En gårdsdräng går förut, att visa vägen rätt.
 En flod de möta. Öfver den en bräcklig spång
 En genväg blir på resa, mödosam och lång.
 Åt grenar af en ek var pligten anförtrodd
 Att bära dem, som ej bestämde sig för rodd.
 Förbi en sådan bro en ström i vågor flöt
 Och öfver klippig grund i yster dans sig bröt.
 På spången, ovarsam, den lånte tjänarn stod,
 Då ungersvennen, full af brottsligt öfvermod,
 I djupet lömskt den stackars karlen stötte ned.—
 Förgäfves mot sitt hemska öde denne stred;
 Från dödens svalg en blick han gaf sin baneman,
 För alltid se'n i flodens strida lopp försvann.

Till sist hos eremiten tålmodet brast,
 Ej mer en rest af aktning höll hans vrede fast:
 »För länge har min enfald satts af dig på prof,
 Du hustjuf, galning, barnamördare och bof!»
 Men svennen plötsligt nu en engels skepnad tog,
 Med rosenröda läppar, full af oskuld, log.
 Hans pilgrimskappa sken med alabasterglans,
 Hans änne kröntes utaf stjärnor i en krans;
 Balsamisk vällukt, buren af hans andedrägt,
 Kring fria fältet spriddes af hans vingars flägt.
 Den skära glöd, som i hans milda blickar brann,
 På kyskhet tydde hos en formfulländad man.

Ett sändebud han var ifrån kerubers land,
Att te i det, som syntes ondt, Allfaders hand.

Fast eremiten trodde sig för visst ha rätt,
Villrådlig blef han i detsamma på allt sätt;
Af häpnad vågar han ej sina ögon tro,
Men gifver småningom sin sinnesskakning ro.
Serafen, om den gamles själfbeherskning öm,
Till mötes går hans bäfvan med en välljudsström:
»Din dygd, ditt fromma lif, ditt andaktsfulla lof
Som offer hafva stigit upp till Herrans hof
Och hugnad stält emot en pligtförgäten tid.
Jag hit har blifvit sänd, för att dig bringa frid.
Fall ej på knä för mig! Din tjänare är jag!
Fast hellre vördnad hys för allvishetens lag!
Låt aldrig tvivel mer få insteg i din själ,
Ty Gud på skilda sätt befrämjar menskligt väl!»

»Besittningsrätt har Skaparn visst till, hvad han
gjort;
Han sörjer kärligt ock för allt i smått och stort.
För världens själfbestånd ett första villkor är,
Att Han ej allmakt blott, men vishet hos sig bär.
En kraft, som, mån om dygd, på alltets tinnar står,
På sidovägar ock att göra godt förmår.
Den Högste hjuder, inom fria viljans gräns,
Oss tro på det, som dunkelt re'n af andakt käns.

Hvad kan väl större undran åt en dödlig ge,
 Än skådespelet, du i dessa dar fått se?
 Men, invigd nu af mig i Herrans handlingssätt,
 Bekänn, att Han, i hvad som skett, förfarit rätt!

Den rike mannen, som af kräsligheter njöt,
 Hvars lif i lyx och lättja gagnlöst nog förflöt,
 Som sina hyllor guld och elfenben bestod,
 För världslig var att utan motgång blifva god.
 Men bågarens förlust har honom lärt att se,
 Hur lätt åt ofog skryt och grannlåt näring ge.
 Han ser i dag, som förr, pilgrimer vid sitt bord,
 Men spiller ej på skummigt vin och glitter ord.

Den snåle värden, som i flydda årens mängd,
 Sin visthusbod för vandringsmän i nöd höll stängd,
 Pokalen fick, som jag från rike mannen tog. —
 — Åt oss, som ej behöfde mycket, gaf han nog —
 Han har af gåfvan lärts att öfva gästfrihet:
 Han ser, att himlen lönar den, som hjälpa vet.
 En uppvärmd degel visar stundom en metall,
 Som jämngrå malm ej tydde på, när den var kall.
 Den strame mannen, nu berörd af samvetsagg,
 Bekänner, att han var så värdelös, som slagg.

Den tredje värden, mån om sedlighet och dygd,
 Till lön fick njuta utaf lycka i sin bygd,

Men tog sig för att Herrans vägar vika från
 Af öfverdrifven kärlek till sin lille son;
 Och denne åter, klemad bort med pjosk och smek,
 Var dömd att blifva kroppsligt svag och andligt vek.
 Att rädda fadern, jag hans klena gosse tog.
 Men om din skumma blick vid vaggan jag bedrog,
 Var det, för visso, ej att främja barbari;
 Ty släkten vet, att barnet dog af difteri.
 Den gode värden kysser nu Försynens ris
 Och, ödmjuk vorden, egnar himlen lof och pris.

Hvad i hans kassa låg af silfver och af gull,
 Hart nära gått förloradt just för drängens skull;
 Ty denne fast besluten var att nästa natt
 Med falska nycklar komma åt sin herres skatt. —
 Om jag den usle ej till flodens botten sändt,
 Det illa blifvit med de fattiga bevändt.
 På länge hade då ej gifmildhet förmått
 Att lindra, såsom nu hon gör, de trycktas lott.

Till fromma för din själ, jag tolkat har Guds lag.
 Låt se, att du ej syndar mer från denna dag!»

På hvita vingar nu den sköne flög mot skyn; —
 Den fromme stilla grät, då svunnen var den syn.
 Så stod en gång Elisa, af bekymmer tård,
 Då Mästarn företog i char sin himmelsfärd.
 Hur gerna hade ej profeten följt sin vän,
 I stället för att törnestigar trampa än!

På knä nu sade Eremiten dessa ord:

»Din vilje ske, o Gud, i himlen och på jord!»
Förnöjd, sitt gamla hem han sökte sedan opp
Och intill döden njöt af sinnesfrid och hopp.

Författaren tror sig böra på originalspråket citera, hvad Frederick A. Laing i sin »History of English Literature» anför beträffande Dr. Parnell:

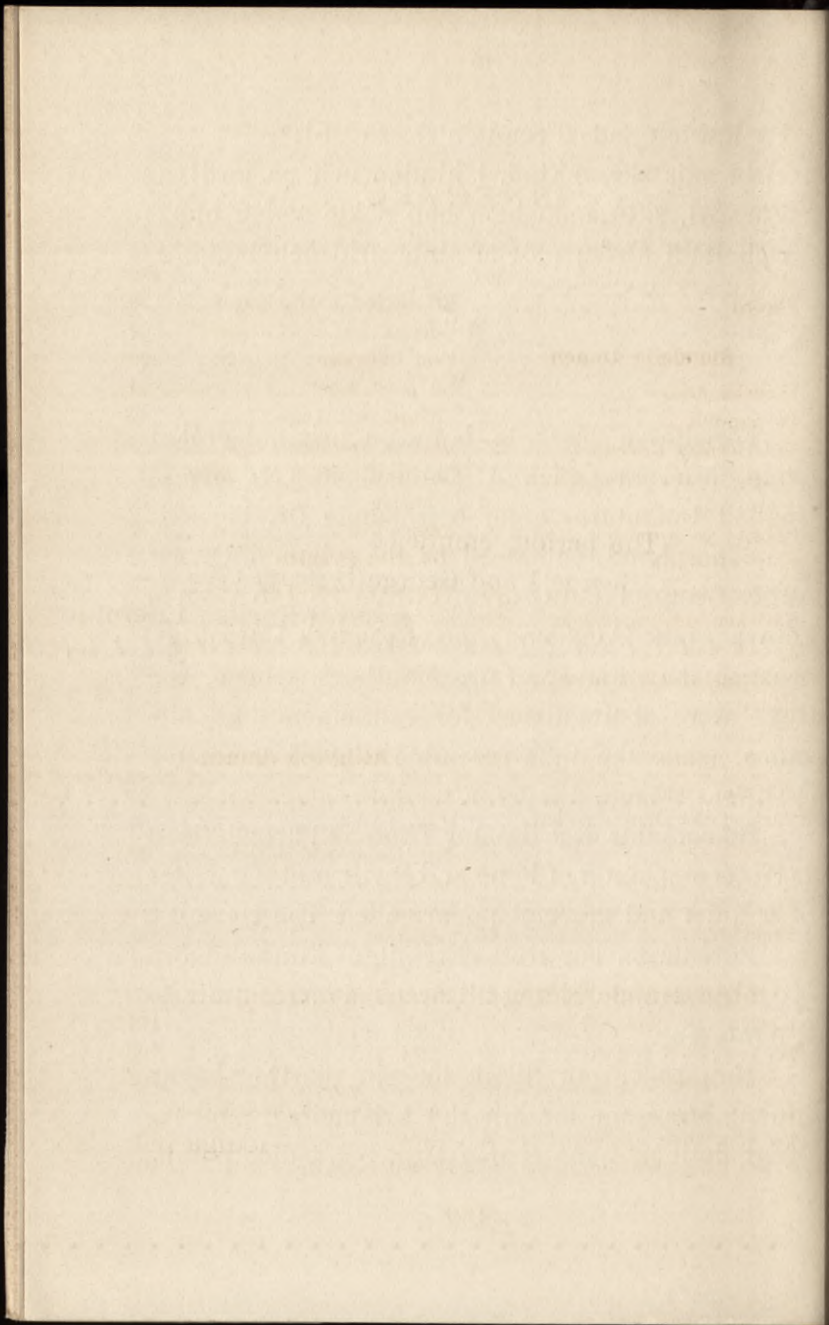
»The period, embraced by the reigns of Queen Anne, George I and George II (from 1702 to 1750) is known as the 'Augustan' Age of English Literature, because the number of great authors, whose writings were distinguished for refinement and elegance, made the time resemble that of Augustus, the great Roman Emperor.

Remarkable was Doctor Thomas Parnell, dead 1717, a companion of Pope and Swift, and the writer of a quiet and graceful poem called The Hermit.»

Författaren har trott »Eremiten» kunna utgöra ett intresserande bidrag till Svenska öfversättningslitteraturen.»

Han beder om tillgift för sin djärfhet härutinnan, äfvensom för allt det bristfälliga, som för öfrigt flutit ur hans ej nog lätta och lediga penna.

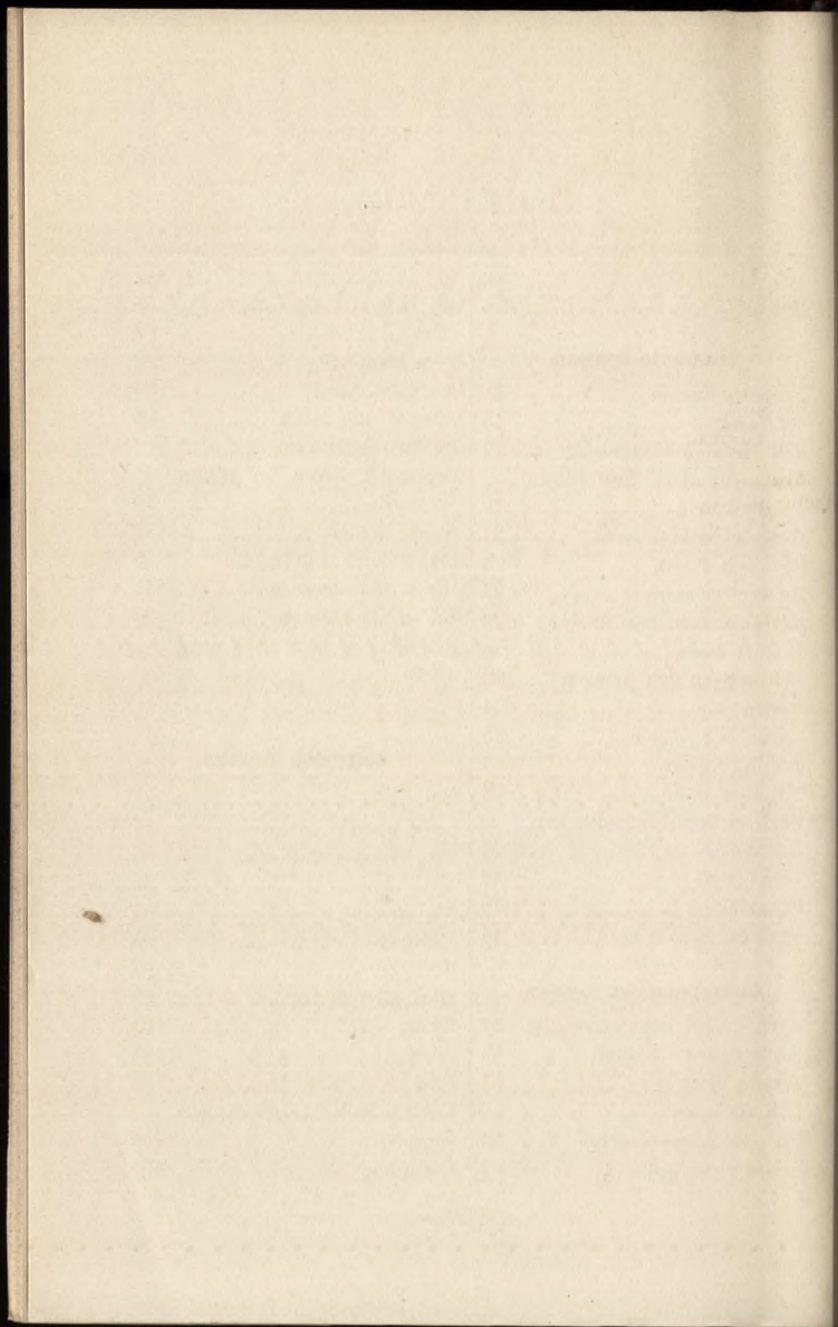
S L U T.

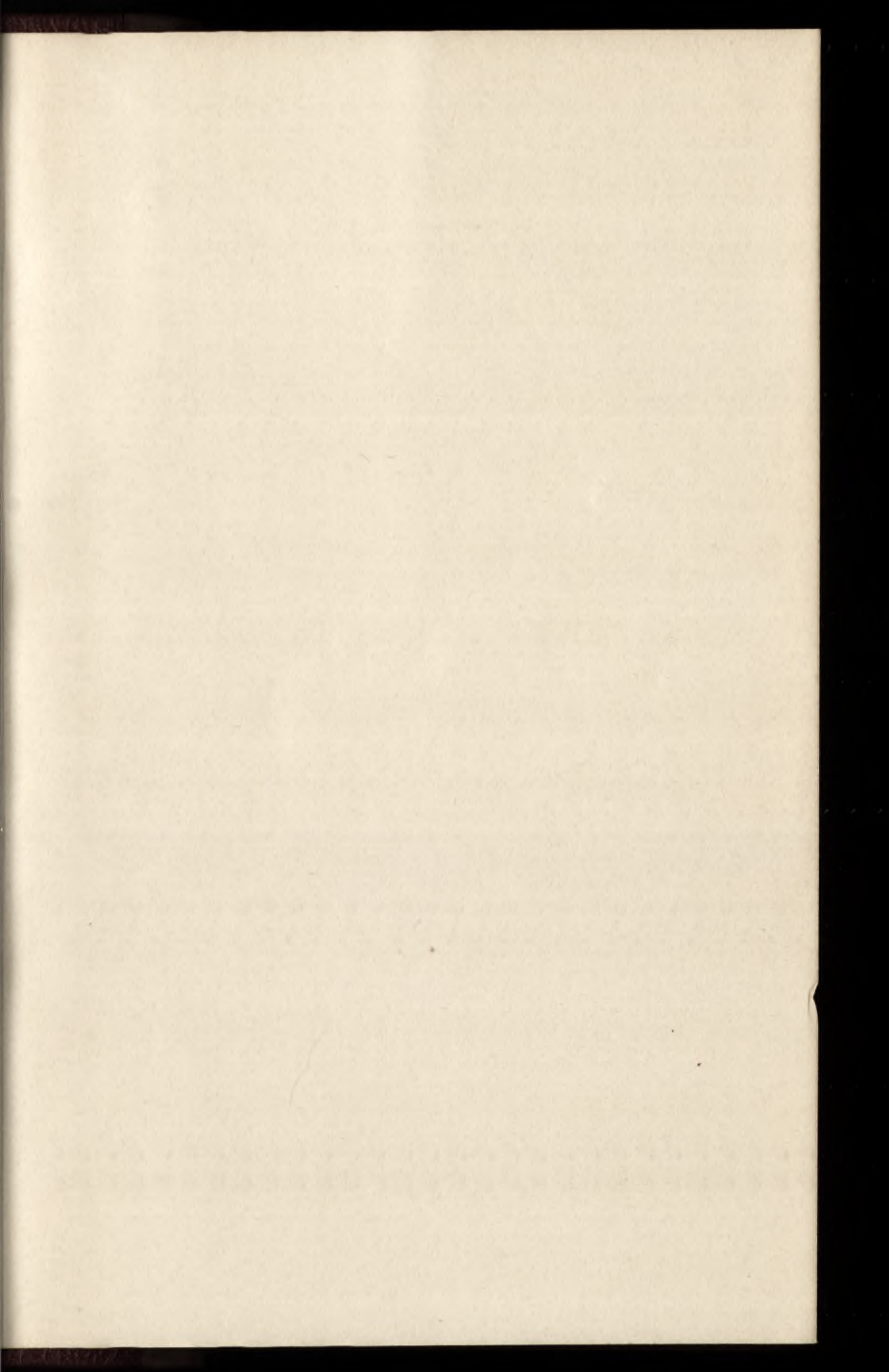

INNEHÅLL.

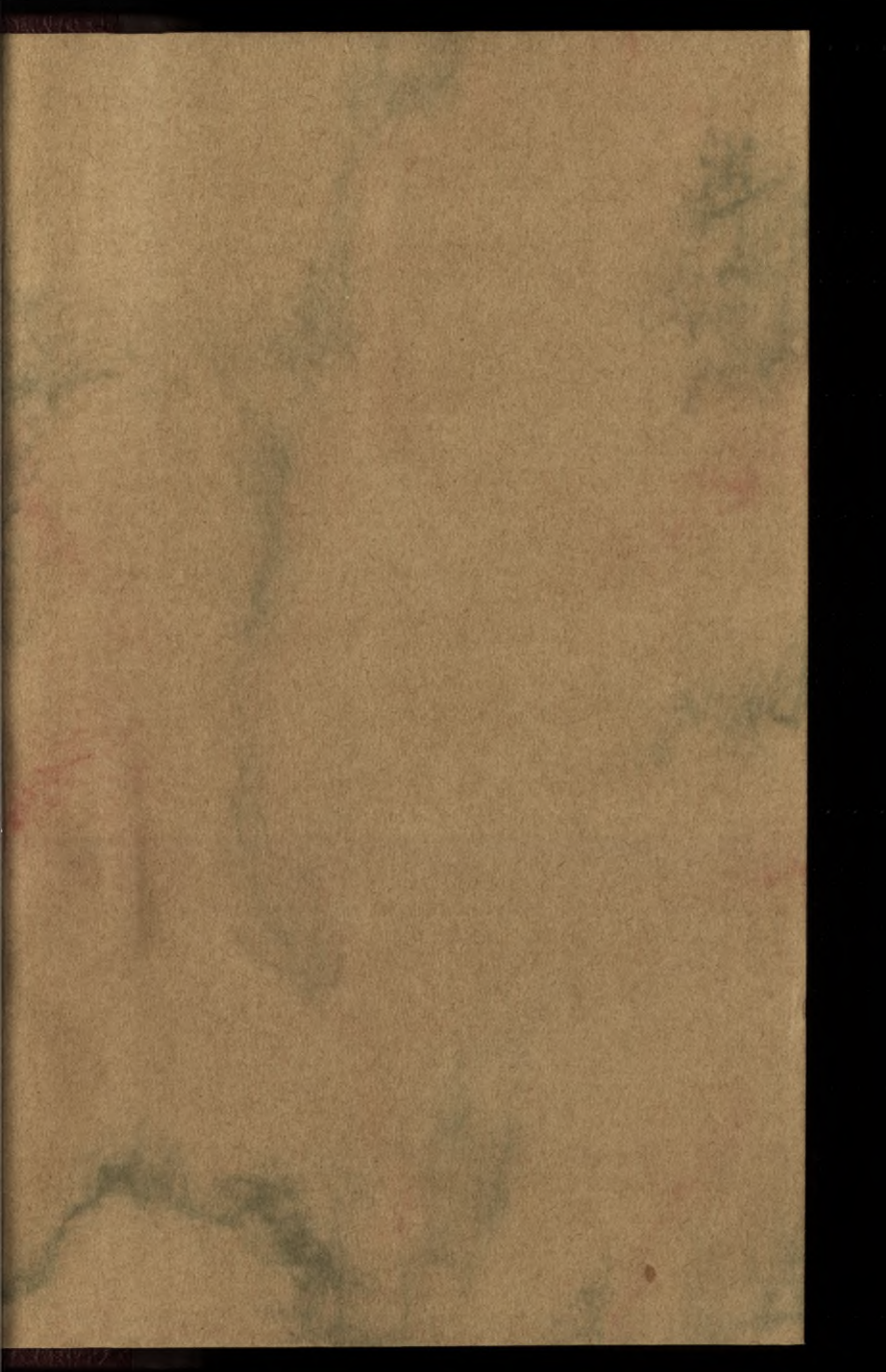
	Sid.		Sid.
Förord.....	5	Ett helgon i våra dagar ...	58
Blandade ämnen.		Ödet	60
Svenska flaggan	13	Fem liknelser	62
På Sandvik	15	En polsk fabel.....	64
Till Herman Uddenberg ...	17	Edvard och Anna	66
Fragment af ett bref till en		De fyra årstiderna	68
lärd vän	19	Grafskrift öfver en hjälp-	
Rotgeln på senhösten.....	21	hustru	70
Rolf och Rurik	24	Amors dvala	71
De tre husarerna	27	Menniskans anlete	72
Kärleken och hans moder...	29	Rimsaltad slarfsylta	75
Ja och hurra	30	En smula kirurgi	80
Näktergalen och prinsen ...	33	Fritänkaren och hans unge	
Döden	34	vän.....	82
Våren och hösten	35	Religiösa ämnen.	
Tvenne kyssar	37	Till Guds ära	85
Till min hund.....	38	Guds kärlek.....	87
Väck ej den slumrande kär-		Tro, Hopp och Kärlek	89
leken	41	Sådd	91
Veras hem	42	Klagan	93
Flygfisken.....	43	Själsfröjd	95
Skaldens sak	44	En seger	97
Skämtsamma ämnen.		Min själ och jag.....	99
Värden och hans hyresgäst	47	Hymn	101
En lustgård i Södern	49	Förbi.....	103
Trenne tärnor... ..	51	Frid	105
Lök på laxen	53	Vid Charlotte Crusenstolpes	
En apotekares apoteos	55	graf	106
Frieri i det gröna	57	Eremiten	108

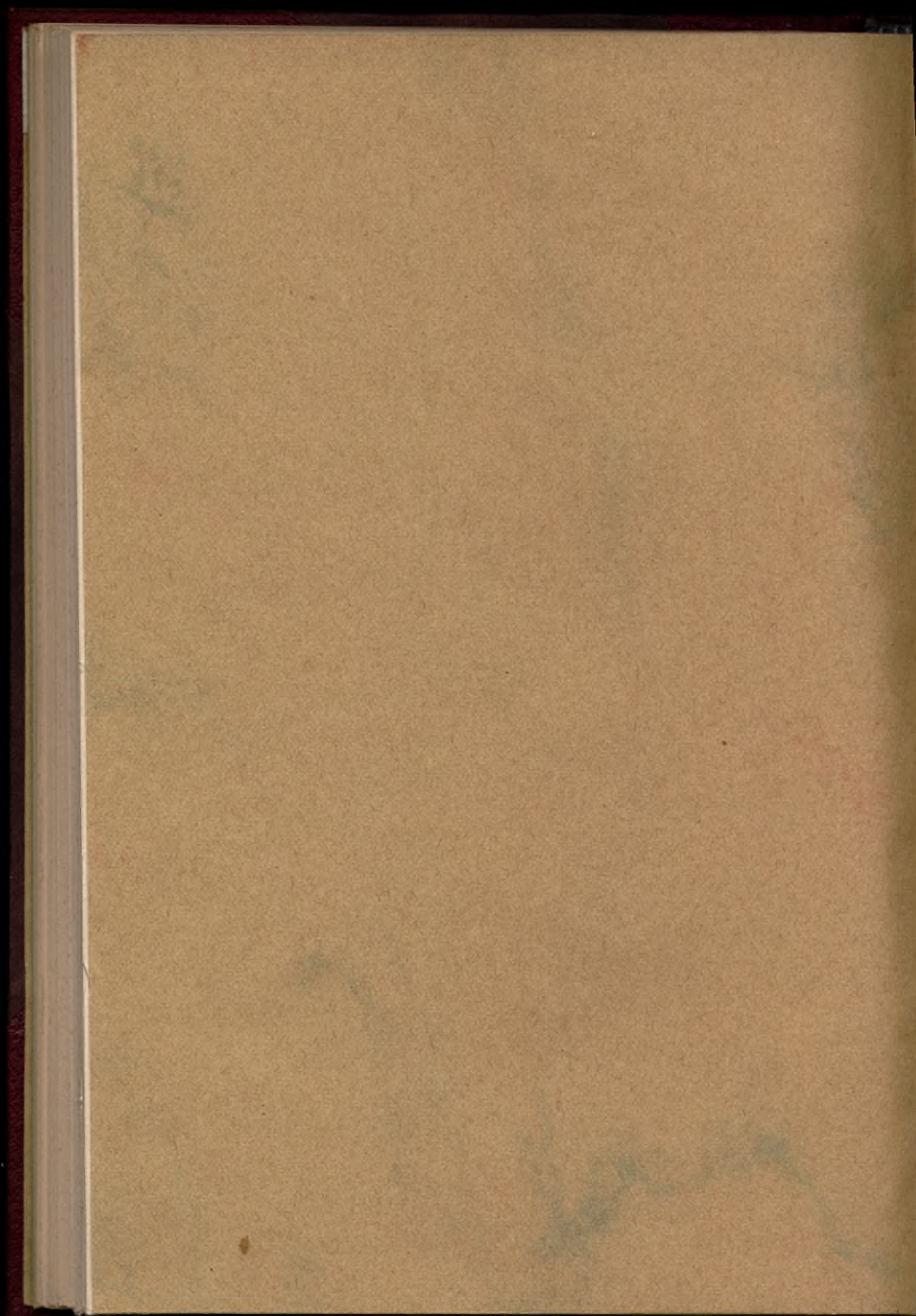

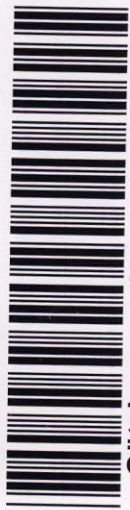

46.

6000254674

Göteborgs universitetsbibliotek

